

ПРЕСВЕТА ТРИНОСОФИЯ

От граф Сен Жермен

“Пресвета тринософия” е единствената книга, приписвана на загадъчния граф Сен Жермен, за когото се твърди, че е безсмъртен. Това двуезично френско-английско издание е публикувано през 1933 година от Менли Хол, автор на “Тайните учения на всички епохи”. “Пресвета тринософия” е алегоричен разказ за духовното посвещаване, написан в духа на “Химичната сватба”.

СЪДЪРЖАНИЕ

ГЛАВА 1: Човекът, който не умира.

ГЛАВА 2: Най-ценният окултен ръкопис.

ГЛАВА 3: Текстът на Пресвета тринософия.

ГЛАВА 4: Бележки и коментари.

ГЛАВА ПЪРВА

Човекът, който не умира

Великият илюминат, розенкройцер и франкмасон, нарекъл себе си граф Сен Жермен, е несъмнено най-озадачаващата личност в съвременната история. Името му дотолкова е било синоним на тайнственото, че загадката на истинската му самоличност е останала неразрешима както за съвременниците му, така и за живелите по-късно изследователи. Никой не е поставял под съмнение благородния произход или знатното му положение. Цялостната му личност е носела белега на изисканото възпитание. Изяществото и достойнството, характерни за поведението му, примесени със съвършено хладнокръвие във всяка една ситуация, свидетелствали за естествена изтънченост и култура, присъщи на човек, свикнал с висшето си положение.

Една лондонска публикация прави следния кратък анализ на родословието му: “Дали на стари години той е казал истината на своя покровител и възторжен последовател принц Карл Хесе Касел? Според разказа на този негов приятел той бил син на княз Ракоци от Трансилвания и първата му съпруга, от рода Тьокьоли. Като много малък бил предаден под опеката на последния от Медичите (Джан Гастоне).” Чезаре Канту, библиотекар в Милано, добавя в потвърждение на хипотезата за принадлежността му към рода Рагоци факта, че Сен Жермен е получил своето образование в университета в Сиена.

В своята чудесна монография г-жа Купър-Оукли изрежда основните имена, под които се е подвизавал този удивителен човек в периода между 1710 и 1822 година. “По това време – пише тя – Сен Жермен се представя като маркиз Монфера, граф Белмар или Еймар във Венеция, кавалер Шьонинг в Пиза, кавалер Уелдън в Милано и Лайпциг, граф Солтиков в Генуа и Легхорн, граф Цароги в Швалбах и Трисдорф, княз Рагоци в Дрезден и граф Сен Жермен в Париж, Хага, Лондон и Санкт Петербург.” Към този списък можем да добавим, че сред мистичните автори се наблюдава тенденция да го свързват с тайнствения граф дьо Габале, който се явил на абат Вилие и изнесъл няколко беседи върху подземните духове. Нито пък можем да изключим възможността той да е забележителният синьор Гуалди, за чиито подвизи Харгрийв Дженингс разказва в своята книга “Розенкройцерите и техните обреди и тайнства”. Някои подозират, че той е и граф Хомпеш, последният велик майстор на Рицарите от Малта.

На външен вид граф Сен Жермен е описан среден на ръст, с добре оформено тяло и правилни и приятни черти на лицето, леко мургава кожа и тъмна коса, макар и често напудрена. Обличал се е семпло, обикновено в черно, но дрехите му били винаги точно по мярка и от най-добро качество. Очите му притежавали изключително обаяние и всеки, който срещнал погледа му, попадал под неговото силно въздействие. Според мадам Помпадур той твърдял, че притежава тайната на вечната младост; веднъж заявил, че се е познавал лично с Клеопатра, а при друг случай – че “си е бърлил с кралица Шеба”! Ако не са били неговите очевидно свръхестествени способности и забележителна личност, графът без съмнение е щял да бъде сметнат за луд. Вместо това просто са го определяли като ексцентричен.

В своята книга “Спомени за Мария Антоанета” графиня д’Адемар дава отлично описание на графа, когото Фридрих Велики наричал “човека, който не умира”: “През 1743 година. Плъзнал слух, че някакъв странник, невъобразимо богат, ако се съди по великолепието на бижутата му, току-що бил пристигнал във Версай. Откъде бил дошъл? Това никой не е успял да открие. Той излъчваше горделивост, интелектуалност и проникателност, които веднага поразяват човек. Имаше гъвкава и елегантна фигура, деликатни ръце, малко ходило, изящен крак, обут в добре прилепнал копринен чорап. Усмивката му разкриваше най-прекрасните зъби на света, трапчинка красеше брадичката му; имаше черна коса и меки и проникателни очи. О, какви очи! Не съм виждала други като тях. Той изглеждаше 40-45-годишен. Срещнах го отново в кралските покои, където той имаше свободен достъп, в началото на 1768 година.”

Приживе граф Сен Жермен бил признат за изтъкнат учен и полиглот. Лингвистичните му умения граничили със свръхестественото. Той говорел немски, английски, италиански, португалски, испански, френски с пиемонтски акцент, гръцки, латински, санскрит, арабски и китайски толкова свободно, че където и да отидел, го взимали за местен. “Ерудиран, владеещ възхитително всички езици на цивилизования свят, велик музикант, отличен химик, той играеше ролята на феномен и я играеше до съвършенство”, пише един автор. Дори неговите най-безмилостни клеветници признавали, че графът притежава едва ли не необясними познания във всяка една област.

Ето как мадам Помпадур възхвалява гения на Сен Жермен: “Съвършено познаване на всички езици, древни и модерни; феноменална памет; начетеност, проблясваща сред капризите на речта му, която винаги бе занимателна; неизчерпаема способност да внася разнообразие в темите и атмосферата на разказите си, да вплита неочакваното дори в най-тривиалните разговори – всичко това го правеше ненадминат събеседник. Понякога той разказваше случки от двора на Валоа и дори на по-отдавна царували владетели с такава прецизност на детайлите, като че да създаде илюзията, че е бил очевидец. Пътувал бе по целия свят и кралят с интерес слушаше разказите за неговите пътешествия из Азия и Африка, за дворовете в Русия, Турция и Австрия. С тайните на всеки един от тях той изглеждаше по-отблизо запознат, отколкото самия шарже дафер на краля.”

Графът до такава степен си служил еднакво добре с двете ръце, че можел да напише едно и също нещо едновременно с лявата и дясната ръка. После, когато поставели двата листа един върху друг на светлината на прозореца, буквите се препокривали идеално. Бил способен да повтори цели страници след едно-единствено прочитане. За да докаже, че двете полукълба на мозъка му работят самостоятелно една от друга, той написал едновременно любовно писмо с дясната ръка и мистично стихотворение с лявата. Освен това пеел прекрасно.

Чрез нещо, подобно на телепатия, този удивителен човек можел да усеща, когато присъствието му е нужно в някой далечен град или държава. И не само това – някои източници отбелязват, че графът е имал смущаващия навик да се появява в собственото си жилище или у приятелите си, без да прибегва до обичайния начин на влизане през вратата.

В своите “Спомени за Виена” Франц Грефер пише: “Постепенно Сен Жермен изпадна в сериозно състояние. За секунди остана неподвижен като статуя, очите му, винаги неописуемо изразителни, сега бяха мътни и безцветни. Но веднага след това той отново се оживи. Направи движение с ръка, за да покаже, че ще тръгва, и каза: “Заминавам си (ich scheide). Не ме посещавайте. Ще ме видите още веднъж. Утре вечер тръгвам. Имат голяма нужда от мен в Константинопол; после в Англия, за да подготвя две изобретения, които ще се появят през идния век – влаковете и параходите.”

Като историк графът притежавал удивителни познания за всички събития, станали през изминалите две хиляди години, и в своите спомени той описвал с най-големи подробности обстоятелствата, в които бил играл важна роля. “Той разказваше случки от двора на Франсоа I така, сякаш бе присъствал, като описваше точно външността на краля, имитираше гласа, маниерите и речта му – с една дума изцяло се въплъщаваше в личността му като очевидец. По подобен начин поучаваше публиката си с приятни истории за Луи XIV и ги забавляваше с ярки описания на места и личности.”

Повечето от биографите на Сен Жермен обръщат внимание на неговите особени хранителни навици. Той твърдял, че истинската тайна на дълголетието е диета, съчетана с неговия чудодеен еликсир, и въпреки че получавал покани за най-разкошни угощения, категорично отказвал да яде всичко, освен приготвеното специално за него и по негова рецепта. Храната му се състояла предимно от овесена каша,

булгур и бяло пилешко месо. В много редки случаи го виждали да пие по малко вино и винаги взимал най-обстойни предпазни мерки срещу възможността да настине. Често канен на обеда и вечери, той посвещавал времето, в което иначе би се хранил, на това да забавлява другите гости с разкази за магии и възшебства, невероятни приключения по далечни места и интимни случки от живота на прочутите.

По време на една от историите си за вампири Сен Жермен споменал между другото, че притежава жезъла, или тоягата, с която Моисей извикал от камъка вода, като добавил, че тя му била дадена във Вавилон по време на управлението на Кир Велики (цар на Персия, управлявал през 6 век пр.н.е. Смята се за основател на Персийската империя. Бел.прев.) Авторите на мемоари признават, че не знаят на кои от твърденията на графа може да се вярва. Водейки се от своя усет за здрав разум, оформен според тогавашните разбирания, те предполагали, че повечето от разказите му са измислица. От друга страна обаче сведенията му се отличавали с такава прецизност, а неговата начетеност – толкова необяснима във всяко отношение, че думите му звучели убедително. Веднъж, докато разказвал случка, свързана с преживяно от самия него в отдавна отминало време, той не успял да си спомни ясно подробност, която смятал за особено важна. Затова се обърнал към своя слуга и го попитал: “Дали не се бъркам, Роже?” На което добрият човек веднага отвърнал: “Господин графът забравя, че му служи едва от петстотин години. Ето защо не бих могъл да съм присъствал на въпросното място. Явно там е бил моят предшественик.”

Естествено дори най-дребните подробности, свързани с необикновен човек като Сен Жермен, били щателно отбелязвани. В Париж той имал двама лични слуги – първият бил въпросният Роже, а вторият – парижанин, чиято задача била да му дава сведения за града и друга полезна информация. “Освен това домакинството му се състоеше от четирима лакеи в ливреи със златна бродерия. Графът наемаше карета за петстотин франка на месец. Тъй като често сменяше своите палта и жилетки, от тях той имаше богата и скъпа колекция. Нищо обаче не можеше да се сравни с великолепието на неговите копчета, часовници, пръстени, верижки, диаманти и други скъпоценни камъни. От тях той имаше много и ги сменяше всяка седмица.”

Когато срещнал Сен Жермен по време на една вечеря, барон Глайхен случайно насочил разговора към Италия и имал щастието да зарадва Сен Жермен, който, обръщайки се към него, отбелязал: “Много сте ми симпатичен и ще ви покажа десетина картини, каквито не сте виждал в Италия.” По думите на самия Глайхен: “Всъщност той почти удържа на думата си, тъй като картините, които разгледах, се отличаваха или с необичайност, или със съвършенство, което ги правеше по-интересни от много първокласни творби. Над всички се открояваше “Светото семейство” на Мурийо, равна по красота с тази на Рафаел във Версай. Но той ми показва други чудеса – голямо количество скъпоценни камъни и оцветени диаманти с необикновена големина и съвършенство. Имах чувството, че пред мен са съкровищата от 1001 нощ. Сред камъните имаше опал с гигантски размери, бял сапфир (?) с големината на яйце, който с блясъка си засенчваше всички други камъни. Мога да се похваля, че съм експерт по скъпоценните камъни, и смело заявявам, че бе невъзможно да открия причина да се усъмня в автентичността на тези бижута, още повече че не бяха монтирани.”

Като познавач на изобразителното изкуство Сен Жермен на мига забелязвал дори най-изкусно направените фалшификати. Самият той имал доста картини, всички със забележителен блясък на тоновете, който винаги изумявал хората; френският художник Ванлоо дори го умолявал да му разкрие тайната на неговите пигменти – Сен Жермен обаче отказал. Твърди се, че постигал удивителни резултати в боядисването на бижута, като смесвал цветовете си със стрит на прах седеф. Какво се е случило с неговата безценна колекция от картини и бижута след смъртта или изчезването му, е неизвестно. Възможно е познанията на графа по химия да са включвали изработването на светеща боя, каквато днес се използва за циферблатите. Неговите умения в тази област били толкова задълбочени, че той бил способен да премахва дефекти от диаманти и смарагди, майсторство, което извършил по молба на Луи XV през 1757 година. Така след намесата му камъни с относително малка стойност се превръщали в първокласни скъпоценности. Ако може да се вярва на твърденията на приятелите му, този експеримент той правел често. Според една популярна история Сен Жермен поставял скъпоценни камъни на стойност хиляди долари върху картичките за обозначаване на местата на гостите по време на вечерите, които давал.

В двора във Версай граф Сен Жермен се срещнал с възрастната графиня Жержи. Когато погледнала прочутия чудотворец, дамата смаяна направила крачка назад и между двамата протекъл следния разговор, чиято автентичност е доказана:

- Преди петдесет години – каза графинята – бях във Венеция като съпруга на посланика и помня, че тогава изглеждахте по същия начин, по който изглеждате и сега, може би в малко по-зряла възраст – оттогава сте се подмладил.

Покланяйки се ниско, графът изрекъл с достойнство:

- Винаги съм смятал, че съм щастливец да се харесвам на дамите.

- Тогава се наричахте маркиз Балети – продължила мадам Жержи.

Графът отново се поклонил и отвърнал:

- А паметта на графиня Жержи е все така добра, както и преди петдесет години.

Графинята се усмихнала.

- Това дължа на еликсир, който ми дадохте при първата ни среща. Вие наистина сте необикновен човек.

Сен Жермен придобил сериозно изражение.

- Този маркиз Балети с лоша репутация ли се ползваше? – попитал той.

- Напротив – отвърнала графинята. – Движеше се в най-отбрани кръгове.

Графът вдигнал рамене и казал:

- Е, щом никой няма оплаквания от него, с радост го приемам за свой дядо.

Графиня д'Адемар, присъствала на целия разговор, гарантира за точността на всеки детайл.

Мадам дю Осе, камериерка на мадам Помпадур, пише доста подробно за чудния мъж, който често посещавал господарката ѝ. Ето един от разговорите между двамата, които тя е записала:

- Вярно е, мадам, преди много време познавах мадам Жержи – каза тихо графът.

- Но ако това е така – отвърна маркизата, – вие трябва да сте на повече от сто години.

- Това не е невъзможно – отвърна загадъчно графът с лека усмивка, – но признавам, че има по-голяма възможност тази дама, към която питая безкрайно уважение, да говори безсмислици.

Подобни отговори са накарали Густав Борд да напише за Сен Жермен: “Той оставя да витае около него известна тайнственост, която възбужда любопитството и предизвиква симпатия. Като истински майстор в изкуството на подвеждането не казва нищо, което да не е вярно. Притежава рядката дарба да запазва мълчание и това да е в негова полза.”

Но да се върнем на разказа на мадам дю Осе.

- Вие сте дал на мадам Жержи еликсир с удивително въздействие – каза мадам Помпадур. – Тя твърди, че дълго време е изглеждала на не повече от двадесет и четири години. Защо не дадете и на краля?

Сен Жермен доби престорено ужасено изражение.

- Ах, мадам! Трябва да съм луд, за да си наумя да давам на краля непознато лекарство!

Графът бил в много близки приятелски отношения с Луи XV. Двамата обсъждали скъпоценните камъни, тяхното производство и пречистване. Всичко това кралят намирал едновременно за забавно и силно вълнуващо. Никога преди в свещените предели на Версай не се бил явявал толкова необикновен човек. Целият двор бил пощурял, всички очаквали чудеса – придворни, чието богатство намалявало, си представяли как златото им магически се умножава, а дами в неопределена възраст бленували за младостта и вниманието, които някой от еликсирите на този тайнствен мъж щял да им върне. Лесно разбираемо е как подобна обаятелна личност била способна да разсее отегчението на краля, прекарващ живота си като мъченик на дворцовото ежедневие, лишен от удоволствието на честния труд. От друга страна управниците често стават жертва на моментните си капризи и самият Луи правел своите първи опити в алхимията и други окултни изкуства. Вярно е, че бил само дилетант, непритежаващ достатъчно силна воля, която да му даде целеустременост и упорство. Но нещо в него се чувствало привлечено от Сен Жермен. Изключителните познания на графа, умението, с което сглобявал фактите за забавление и поучение на слушателите, мистерията, обгръщаща появите и изчезванията му, съвършената вещина и като критик, и като майстор в изкуствата и науките – да не говорим за бижутата и състоянието му, всичко това му спечелвало симпатията на краля. Ако Луи се бе възползвал от мъдростта и пророческите предупреждения на тайнствения граф, терорът на Френската революция щеше да бъде предотвратен.

Сен Жермен винаги бил покровителят, никога покровителстваният. Луи бил открил дипломата, у когото нямало коварство.

Мадам Помпадур пише: “Той украси кабинета на краля със своите картини на Веласкес и Мурийо и подари на маркизата най-изключителните скъпоценни камъни. Този необикновен човек минаваше за баснословно богат и раздаваше диаманти и бижута със смайваща щедрост.”

Не по-малко възхитително доказателство за гения на графа е проникателното му разбиране на цялостната политическа ситуация в Европа и съвършеното умение, с което отбивал атаките на своите дипломатически противници. Той винаги носел акредитационни писма, които му давали достъп до най-ограничените кръгове на европейската аристокрация. По време на царуването на Петър Велики Сен Жермен бил в Русия, а между 1737 и 1742 година е почетен гост в двора на персийския шах. За неговите странствания Уна Бърч пише: “Пътуванията на граф Сен Жермен обхващали дълги периоди и голям брой страни. От Персия до Франция, от Калкута до Рим той бил известен и уважаван. Хорас Уолпол разговарял с него в Лондон през 1745 година; Клайв го познавал в Индия през 1756-а; мадам д’Адемар твърди, че се е срещнала с него в Париж през 1789-а, пет години след предполагаемата му смърт; други пък претендират, че са разговаряли с него в началото на 19 век. Бил е в близки отношения с коронованите управници на Европа и почитан приятел на много бележити личности от всякакви националности. Споменават го в писма и мемоари и винаги като загадъчен човек. Фридрих Велики, Волтер, мадам Помпадур, Русо, Чатъм и Уолпол, познавали го лично, се надпреварвали да гадаят за произхода му. И все пак, през всичките десетилетия, в които Сен Жермен присъствал пред погледа на света, никой не успял да открие защо се е появил като агент поддръжник на династията на Стюартите в Лондон, като заговорник в Петербург, алхимик и познавач на картини в Париж и руски генерал в Неапол. От време на време завесата, прикриваща действията му, се отдръпва и ние имаме възможност да го видим да свири на цигулка в балната зала на Версайския дворец, да си бъбри с Хорас Уолпол в Лондон, да седи в берлинската библиотека на Фридрих Велики или да провежда срещи на илюминати в пещери по брега на Рейн.

В сферата на музиката Сен Жермен бил истински виртуоз. Докато бил във Версай, той изнасял концерти за цигулка и поне веднъж дирижирал симфоничен оркестър без партитура. В Париж Сен Жермен бил дипломат и алхимик, а в Лондон – музикант. “След себе си той остави музикален архив, който да напомня на английския народ за престоя му в тази страна. Много от композициите му бяха публикувани от Уолш, а най-ранната му песен *Oh, wouldst thou know what sacred charms* бе издадена още по време на първото му посещение в Лондон. Когато напусна града, той повери на Уолш и други песни, като *Jove, when he saw*, както и ариите от неговата малка опера *L’Inconstanza Delusa*, като и двете композиции бяха публикувани по време на отсъствието му от Англия. Когато се върна през 1760 година, той даде на света още много нови песни, последвани през 1780 година от поредица солови композиции за цигулка. Той бе ревностен и способен човек на изкуството и привличаше вниманието на светското общество и като композитор, и като музикант.”

Стар английски вестник, “Лондон кроникъл”, от юни 1760 година описва следната случка: “Що се отнася до музиката, той не само свиреше, но и композираше – и двете изключително изящно. Дори повече, самите му идеи биваха пригодени към изкуството. В случаи, които нямаха връзка с музиката, той намираще начин да се изрази в преносен смисъл, като влагаше идеи от тази наука – едва ли би могло да има по-умел начин да ѝ окаже почитта си. Една случка се е запечатала дълбоко в паметта ми. Имах честта да присъствам на събиране, дадено от дама, сред многобройните добри качества на която бе и толкова изтънченият ѝ вкус към музиката, че тя изпълняваше ролята на арбитър в спора между майстори. Този странен човек бе сред поканените. Когато влезе, той го направи по своя обичаен непринуден и учтив начин, но по-забързано от общоприетото и с ръце на ушите си. От страна на повечето хора този жест би изглеждал като много нелюбезно отношение, но той правеше всичко по един приветлив начин. Точно пред вратата тъкмо бяха изпразвали цяла каруца с камъни за ремонт на тротоара. Той се стовари на един стол и когато дамата го попита какво става, той посочи навън и каза: “Ушите ми бяха проглушени от цяла каруца фалшиви тонове.”

В своите мемоари италианският авантюрист Джакомо Казанова споменава неведнъж познанството си със Сен Жермен. Казанова неохотно признава, че графът бил експерт в магическите изкуства, вещ езиковед, музикант и химик, спечелил си благоволенieto на дамите от френския двор не

само благодарение на витаещата около него мистериозност, но и с ненадминатата си способност да приготвя пигменти и козметични средства, с помощта на които те да запазят поне малко от бързо отиващата си младост.

Казанова описва срещата си със Сен Жермен, станала “в Белгия при извънредно необичайни обстоятелства”. Когато пристигнал в Турне, Казанова бил изненадан да види коняри да разхождат насамнатам буйни коне. На въпроса чии са тези прекрасни животни, той получил отговора: “На граф Сен Жермен, адептът, който е тук от месец и никога не излиза. Всеки, който мине оттук, иска да го види, но той не приема никого.” Това било достатъчно, за да възбуди любопитството на Казанова, и той написал писмо с молба да се срещнат. Отговорът гласял: “Сериозността на заниманието ми ме принуждава да не приемам никого, но във вашия случай ще направя изключение. Елате, когато пожелаете, и ще бъдете допуснат. Не е нужно да споменавате името ми, нито пък своето. Няма да ви предложи храната си, тъй като тя не е подходяща за друг, а най-малко за вас, ако апетитът ви е такъв, какъвто е бил и преди.” В девет часа Казанова пристигнал и видял графа с пет сантиметрова брада. По време на разговора им графът обяснил присъствието си в Белгия с това, че граф Кобензл, австрийски посланик в Бруксел, имал желанието да основе фабрика за шапки и той се занимавал с подробностите. Когато Казанова споделил, че страда от остра болест, Сен Жермен го приканил да остане за лечение, като казал, че ще приготви петнадесет хапчета, които за три дни ще му върнат напълно доброто здраве.

Казанова пише: “Тогавата той ми показва своя **magistrum**, който нарече **athoeter**. (магиструм? етер? – бел.снеж.) Представляваше бяла течност в грижливо запушена стъкленница. Сен Жермен ми каза, че тази течност е универсалният дух на Природата и ако восъкът на запушалката се пробие дори съвсем леко, съдържанието ще изчезне. Помолих го да направи този експеримент. Тогавата той ми даде стъкленницата и иглата, аз сам прободох восъка и о, чудо! – шишенцето бе празно.” Тъй като самият Казанова бил в известна степен мошеник, той се е съмнявал във всички останали. Ето защо не позволил на Сен Жермен да излекува болестта му. Не можел обаче да отрече, че Сен Жермен е изключителен химик, чиито постижения били не само удивителни, но и практични. Майсторът отказал да разкрие целта на тези химични експерименти, като изтъкнал, че подобна информация не може да бъде споделена.

По-нататък Казанова разказва за случай, в който Сен Жермен превърнал дребна монета в монета от чисто злато. Като истински Тома Неверни Казанова заявил, че Сен Жермен със сигурност е подменил монетата. На това графът отвърнал: “Тези, които са способни да се съмняват в работата ми, са недостойни да разговарят с мен.” И го отпратил с поклон. Казанова повече не видял Сен Жермен.

Има и други доказателства, че прочутият граф е притежавал алхимичния прах, чрез който е възможно превръщането на неблагородни метали в злато. Това майсторско постижение той демонстрирал поне два пъти, за които свидетелства написаното от негови съвременници. Когато посетил Сен Жермен в неговата лаборатория, маркиз Валбел го видял да се занимава усърдно около пещите. Графът помолил маркиза за сребърна шестфранкова монета и като я покрил с някакво черно вещество, я изложил на топлината на малък пламък. Господин Валбел видял как монетата променя цвета си и става яркочервена. След като я оставил да поизстине, алхимикът я извадил от съда за охлаждане и я върнал на маркиза. Монетата не била сребърна, а от най-чисто злато. Извършената промяна била пълна. Тази монета графиня д'Адемар притежавала до 1786 година, когато я откраднал нейният секретар.

Един автор твърди: “Сен Жермен винаги отдавал познанията си по окултна химия на своя престой в Азия. През 1755 година той се запътил на Изток за втори път и в писмо до граф фон Ламберг казал: “За своите познания в разтопяването на бижута съм задължен на повторното си идване в Индия.”

Достоверните случаи на трансформиране на метал са твърде много, за да бъде обвинен Сен Жермен в шарлатанство. Медалът на граф Леополд-Хофман, който все още е притежание на тази фамилия, е най-изтъкнатият пример, който някога е бил описван. Две трети от този медал са били трансформирани в злато от монаха Вензел Сайлер, а останалата част е запазила първоначалното си сребърно състояние. В този случай измамата била невъзможна, тъй като съществувал само един такъв медал. Лекотата, с която заклеяваме като подправено и невярно всичко, което не се побира в границите на разбиранията ни, е опетнила неоправдано имената и паметта на много прочути личности.

Популярното схващане, че граф Сен Жермен бил просто един авантюрист, не може да бъде подкрепено дори от едно доказателство. Той никога не бил улавян да хитрува, нито пък предал, дори в

най-малка степен, оказаното му доверие. Своего голямо богатство – защото той винаги притежавал предостатъчно от богатата на този свят – никога не получавал от онези, с които имал взаимоотношения. Всички опити да се открие източникът и размерът на състоянието му оставали безплодни. Той не се възползвал от услугите на банкер или банка и въпреки това разполагал с неограничен кредит, който другите не поставяли под съмнение и с който самият той никога не злоупотребил.

Колкото до атаките срещу характера му, в мартенския брой на “Теософ” от 1881 година Е. П. Блаватска пише: “Нима шарлатаните се радват, в продължение на дълги години, на доверието и възхищението на най-способните държавници и аристократи в Европа, като дори в смъртта си не показват с нищо, че са недостойни? Някои енциклопедисти казват: “Предполага се, че *през по-голямата част от живота си той е изпълнявал шпионски мисии* в дворовете, в които е пребивавал.” Но на какви доказателства се основава това предположение? Открил ли е някой такива в държавни документи из тайните архиви на тези дворове? Не е намерен дори един факт, който да подкрепи тази долна клевета. Това е просто една злонамерена лъжа. Отношението, което този велик човек, този ученик на индийски и египетски йерофанти, този познавач на тайната мъдрост на Изтока, е получил от западните автори, е позорно петно върху човешката природа.”

За източника на окултните познания на граф Сен Жермен нищо не е известно. Едно е сигурно обаче – той не само давал да се разбере, че владее огромно количество мъдрост, но и подкрепял тези свои твърдения с много примери. Когато веднъж го попитали за самия него, той отвърнал, че негов баща е Тайната доктрина, а неговата майка – Тайнствата. Сен Жермен бил напълно запознат с принципите на източния езотеризъм. Практикувал източната система на медитация и концентрация, като няколко пъти го виждали да седи с кръстосани крака и ръце в позата на Буда. Имал е свое убежище в Хималаите, където периодично се оттеглял от света. Веднъж Сен Жермен заявил, че ще остане в Индия в продължение на 85 години, след което ще се върне към своите европейски задачи. Много пъти е признавал, че се подчинява на нарежданията на сила по-висша и голяма от него. Онова, което той не е казал, е, че тази висша сила е Школата на тайнствата, пратила го на този свят с определена мисия. През последните хиляда години граф Сен Жермен и сър Франсис Бейкън са двамата най-велики емисари на Тайното братство.

Принципите, разпространявани от граф Сен Жермен, били несъмнено розенкройцерски по своя произход и пропити с доктрините на гностиците. Графът бил движещият дух на розенкройцерството през 18 век, може би действителният глава на този орден. Има основание да се вярва, че известният роман “Занони” на лорд Булуър-Литън всъщност разглежда живота и делото на Сен Жермен. Като цяло той е признат за важна фигура в ранните занимания на франкмасоните. Често обаче са правени опити, вероятно със скрити подбуди, да се дискредитират неговите масонски връзки. Няма съмнение обаче, че графът е бил и масон, и тамплиер. Всъщност в мемоарите си Калиостро директно заявява, че е бил посветен в ордена на Рицарите тамплиери лично от Сен Жермен. Много от видните личности, с които графът е имал взаимоотношения, са били висши масони. Запазени са достатъчно записки, засягащи провежданите от тях обсъждания, които доказват, че той е бил майстор в дисциплината на франкмасонството.

Мадам д’Адемар, която е запазила много случки от живота на “чудотвореца”, преписала от едно от писмата на Сен Жермен следните пророчески стихове, отнасящи се до краха на френската империя:

“Наближава времето, когато Франция,
заобиколена от беди,
които можеше да си спести,
ако не бе тъй неблагоприятна,
на Данте ада ще изпита...
С очите си ще видим да падат скиптърът,
кадилницата и везните, кулите и гербовете,
флагът бял дори...
Във всеки град потоци кръв се леят
и чувам само плач, и виждам заточения!
Отвсякъде безредици вилнеят
от тях с горчиви викове доброто бяга в отчаяние,

докато се произнасят смъртните присъди.
Велики Боже, кой може на убийци да говори?
Над царствени чела се спуска острието!...”

Мария Антоанета била много обезпокоена от злокобното звучене на пророчествата и попитала мадам д’Адемар какво мисли за значението им. Графинята отговорила: “Ужасни са, но Ваше величество не бива да им се поддава.”

Мадам д’Адемар разказва и друг драматичен случай. Сен Жермен предложил на добрата дама да се срещнат в църквата на реколетите (Récollets – френски клон на католическата църква, създаден от францисканците във Франция около 1570 година – бел. прев.) по времето на литургията. Графинята отишла и впоследствие записала следния разговор между нея и тайнствения адепт:

Сен Жермен: Аз съм Касандра, предсказател на злото... Мадам, който сее вятър, жъне бури... Не мога да сторя нищо, *ръцете ми са вързани от друг, по-силен от мен.*

Графинята: Ще се видите ли с кралицата?

Сен Жермен: Не, тя е обречена.

Графинята: Обречена! На какво?

Сен Жермен: На смърт.

Графинята: А вие – вие също?

Сен Жермен: Да... като Казот... Върнете се в двореца и кажете на кралицата да се погрижи за себе си, защото този ден ще е фатален за нея...

Графинята: Но г-н дьо Лафайет...

Сен Жермен: Въздух под налягане! Дори в момента решават какво да правят с него, дали да го използват, или да го убият. До обяд всичко ще бъде решено... Часът на спокойствието отмина, трябва да се изпълнят повелите на Провидението.

Графинята: Какво искат те?

Сен Жермен: Пълната гибел на Бурбоните. Ще ги прогонят от всички тронове, на които са се възкачили, и за по-малко от век те ще се превърнат в обикновена частна фамилия. Франция – кралство, република, империя, смесени правителства; измъчена, размирна, разпокъсана. От ръцете на находчиви тирани тя ще премине в тези на амбициозни, но недостойни хора.

Граф Сен Жермен изчезнал от сцената на френския мистицизъм така внезапно и необяснимо, както се бил появил. Какво е станало след това, не се знае със сигурност. Трансценденталисти твърдят, че се е оттеглил в тайния орден, от който е бил пратен на този свят с конкретна и необикновена цел. След като бил изпълнил мисията си, той изчезнал. От мемоарите на Карл, ландграф на Хесе Касел, научаваме някои подробности, касаещи последните години преди смъртта или изчезването на унгарския адепт. Карл проявявал дълбок интерес към окултните и масонски тайнства и в неговото имение провеждало своите събрания тайно общество, на което той бил движещата сила. Целите на тази организация били сходни, ако не и идентични, с Египетския ритуал на Калиостро. Всъщност изследването на сведенията, оставени от ландграфа, потвърждава отвъд всякакво съмнение твърдението на Калиостро, че е бил посветен в египетското масонство от Сен Жермен. “Чудотворецът” присъствал на някои от тези тайни събрания и от всички хора, които срещал и с които общувал в живота си, той най-много се доверявал на принц Карл. Така последните години от известния живот на Сен Жермен били прекарани в експериментални алхимични изследвания заедно с принц Карл Хесе и в обсъждане на философски и политически проблеми в Школата на тайнствата в Луизенлунд, Шлезвиг.

Според популярната версия именно в имението на принц Карл Сен Жермен умрял през 1784 година. Странните обстоятелства, свързани с неговата смърт, ни карат да подозираме, че става дума за мнимо погребение като в случая с английския адепт лорд Бейкън. Както е отбелязано в един източник: “Последните му дни са обгърнати от неустановеност и неяснота, тъй като не може да се приеме за сигурно съобщението на един илюминат за смъртта на друг; както е известно, според техния кодекс всички средства за постигане на целта са били оправдани и може би в техен интерес било Сен Жермен да бъде смятан за мъртъв.”

Е. П. Блаватска отбелязва: “Не е ли абсурдно предположението, че ако наистина е умрял в споменатия час на споменатото място, той би бил положен в земята без пищната церемония, официалното присъствие и полицейската регистрация, които съпътстват погребенията на хората с неговото положение и слава? Къде са тези данни? Въпреки че е изчезнал преди повече от век, подобни данни не са открити в спомените на нито един човек. Невъзможно е човек, живял в центъра на публичността, да изчезне – ако наистина е умрял там и тогава – без да остави следа. Към това се добавят и сигурните доказателства, че е бил жив няколко години след 1784-а. Източници съобщават, че през 1785 или 1786 година той е провел особено важен поверителен разговор с руската императрица и че се е явил пред принцеса Ламбел, докато тя стояла пред трибунала минути преди да бъде обезглавена; а също и пред Жана Дюбари, любовницата на Луи XV, докато чакала удара на гилотината в Дните на терора през 1793 година.”

Трябва да се добави и това, че при завръщането си от своя посланически пост във Венеция през 1788 година граф Шалъон казал, че е разговарял с граф Сен Жермен на площад “Сен Марк” вечерта преди своето заминаване. Графиня д’Адемар също го видяла и разговаряла с него след предполагаемата му смърт, а “Енциклопедия Британика” отбелязва, че според твърдения той е присъствал на масонско събрание няколко години след като е било съобщено за смъртта му. Като заключение на материал за самоличността на неразгадаемия граф, Андрю Ланг пише: “Дали Сен Жермен наистина е умрял в двореца на принц Карл Хесе около 1780-85? Дали, от друга страна, той е избягал от френския затвор, където Гросли помислил, че го вижда, по време на Революцията? Бил ли е познат на лорд Литън около 1860 година? Дали той е тайнственият московски съветник на Далай лама? Кой знае? Той е блуждаещият огън на мемоаристите през 18 век.”

Истинската цел на усилията на Сен Жермен трябва да остане забулена до идването на нова епоха. Омир споменава Златната верига, с която боговете се надумали да приковат земята към върха на Олимп. Във всяка епоха се появяват малцина, чиито думи и действия ясно показват, че те принадлежат към вид, различен от останалата част от обществото. По време на критичните периоди в развитието на цивилизацията човечеството бива направлявано от тайнствени сили, персонифицирани в личности като ексцентричния граф Сен Жермен. Докато не признаем/познаем реалността на окултните сили, действащи в ежедневието ни, няма да проумеем значимостта на Сен Жермен, нито на делото му. За мъдрите той не е феномен; за онези, които са ограничени от вярата в неизбежността на баналното, той е магьосник, който не се поддава на законите на природата и смущава самодоволството на псевдоучените.

ГЛАВА ВТОРА

Най-ценният окултен ръкопис

Уникалният ръкопис на *La Très Sainte Trinosophie* е от изключително важно значение за всички последователи на франкмасонството и окултните науки. Той е не само единственото известно мистично произведение на граф Сен Жермен, но и един от най-забележителните документи, свързани с херметичните науки. Макар библиотеките на европейските розенкройцери и кабалисти да съдържат много и ценни творби с древни философски познания, едва ли някоя от тях включва по-стойностен и значим трактат. Съществува упорит слух, че Сен Жермен притежавал великолепна библиотека и изготвял ръкописи върху тайните науки, които да бъдат използвани от учениците му. По времето на неговата смърт... или изчезване... тези книги и документи се изгубили, вероятно прибрани в архивите на неговото общество, и за местонахождението им няма сигурна информация.

Знае се, че графът притежавал копие от Ватиканския ръкопис на Кабала, произведение с изключителна дълбочина, излагащо ученията на луциферианците и гностиците. Вторият том на “Тайната доктрина” от Е. П. Блаватска съдържа два цитата от ръкопис, за който се предполага, че е от граф Сен Жермен. Частите, приписвани на унгарския адепт, не са ясно посочени, но тъй като целият текст разглежда значението на числата, логично е да се заключи, че неговите коментари са мистични тълкувания на числата 4 и 5. По съдържание и двата параграфа са сходни с *Puissance des nombres d'après Pythagore* на Жан Мари Рагон. Махатма Кутхуми споменава за “зашифрован ръкопис” от Сен Жермен, останал у неговия верен приятел и покровител благородния принц Карл Хесе-Касел. Сравнително маловажни позовавания на името на Сен Жермен и произволни спекулации, свързани с неговия произход

и целта на действията му в Европа, има в изобилие, но и най-изчерпателното изследване на мемоарите от 18 век в търсене на информация за масонските и метафизични доктрини, разпространявани от него, се е оказало безплодно. Доколкото може да се установи, настоящият превод и публикация на *La Très Sainte Trinosophie* предоставя първата възможност за притежание на произведение, което излага... по обичайния забулен и символичен начин... езотеричните доктрини на Сен Жермен и другарите му.

La Très Sainte Trinosophie е ръкопис №2400 във френската библиотека в Троа. Творбата не е голяма, състои се от 96 листа, написани от едната страна. Почеркът е прекрасен. Макар донякъде неправилен в изписването и поставянето на ударенията, френският е литературен и драматичен, а текстът – украсен с добре нарисувани и блестящо оцветени фигури. Освен рисунките, заемащи цяла страница, има и малки символи в началото и края на всяка от частите. Из целия френски текст са пръснати букви, думи и изрази на няколко древни езика. Има и магически символи, фигури, наподобяващи египетски йероглифи, както и няколко думи, съставени от знаци като от клинообразно писмо. В края на ръкописа на няколко листа са написани произволни числа, може би това е кодът, използван от тайното общество на Сен Жермен. Творбата вероятно е била завършена в края на 18 век, въпреки че по-голямата част от материала принадлежи на значително по-ранен период.

За жалост твърде малко се знае за историята на този забележителен ръкопис. Прочутият мъченик на франкмасонството граф Алесандро Калиостро носел тази книга заедно с други по време на своето злощастно пътуване до Рим. След затварянето му в замък “Сан Лео” следите на ръкописа временно се губят. Накрая литературните вещи на Калиостро станали притежание на генерал от армията на Наполеон, след смъртта на който *La Très Sainte Trinosophie* била купена на нищожна цена от библиотеката в Троа. В своята книга *Musée des Sorciers* Грийо дьо Живри добавя нещо към оскъдните данни, свързани с ръкописа. По неговите думи книгата била купена при разпродажба, а в началото ѝ има бележка от философ, подписал се като “И. Б. С. Филотом”, който твърди, че ръкописът е негов и е единственият съществуващ екземпляр на прочутата Тринософия на граф Сен Жермен, чийто оригинал графът сам унищожил по време на едно от пътуванията си. Бележката продължава с това, че преди него книгата притежавал Калиостро, но Инквизицията я конфискувала в Рим при арестуването му в края на 1789 година. (Трябва да се има предвид, че Калиостро и съпругата му били посетили Сен Жермен в замък в Холщайн.) Дьо Живри определя съдържанието на *La Très Sainte Trinosophie* като “кабализирана алхимия”, а Сен Жермен – като “една от енигматичните личности на 18 век... алхимик и светски човек, посетил салоните на цяла Европа и свършил в подземията на Римската инквизиция, ако се вярва на ръкописа.”

Заглавието *La Très Sainte Trinosophie* се превежда като “Пресвета тринософия” или “Пресвета тройна мъдрост” и само по себе си предоставя широки възможности за предположения. Има ли връзка между *La Très Sainte Trinosophie* и масонското Братство на тринософистите, основано през 1805 година от прочутия белгийски франкмасон и мистик Жан Мари Рагон, когото вече споменахме? За неговите окултни познания Е. П. Блаватска говори с най-голямо уважение, казвайки: “В продължение на петдесет години той изучавал древните тайнства навсякъде, където успявал да ги открие.” Не е ли възможно като млад Рагон да е познавал Сен Жермен, или пък да се е свързал с неговото тайно общество? От своите съвременници Рагон е определян като “най-ерудираният масон на 19 век”. През 1818 година той изнесъл пред ложата на тринософите/ тринософистите курс лекции върху древна и модерна инициация, който повторил през 1841-а по молба на същата ложа. Тези лекции били публикувани под заглавието *Cours Philosophique et Interprétatif des Initiations Anciennes et Modernes*. През 1853 година Рагон издал своята най-важна творба *Orthodoxie Maçonnique*, а през 1868-а, две години след смъртта му, неговите незавършени ръкописи били купени от френската Велика ложа за хиляда франка. Висш масон казал на мадам Блаватска, че Рагон си кореспондирал години наред с двама ориенталисти в Сирия и Египет, единият от които бил коптски господин. (копт – египтянин, считащ се за потомък на древните египтяни – бел. прев.)

Рагон дефинирал Ложата на тринософистите като “онези, които изучават три науки”. Мадам Блаватска пише: “Върху окултните свойства на трите еднакви линии или страни на триъгълника Рагон основал своите изследвания и създал прочутото Масонско общество на тринософистите.” Символичната същност на триъгълника Рагон описва по следния начин: Първата линия, или страна, представлява царството на минералите, което е подходящо за изследване от начинаещите; втората линия символизира

царството на растенията, което събратята трябва да се научат да разбират, тъй като тук започва размножаването на телата; и третата линия олицетворява животинското царство, с проучването на което майсторът масон трябва да завърши обучението си. За Ложата на тринософистите се казва, че “някога това било най-интелигентното франкмасонско общество. То се придържало към древните принципи, но давало по-ясни и задоволителни тълкувания на символите на франкмасонството, отколкото се позволяват в символичните ложи.” Ложата е практикувала пет степени. При третата кандидатите за инициация получавали философско и астрономическо обяснение на Легендата за Хирам.

Египтианизираното тълкуване на франкмасонския символизъм, което е така явно в творбите на Рагон и други масонски учени от същия период (като Габлен и Александър Леноар), присъства и във фигурите и текста на ръкописа на Сен Жермен. В своите коментари върху Ритуала на Мисраим, наречен Египетския ритуал, Рагон разграничава 90 степени на масонски тайнства. От 1-ва до 33-а степен той нарича символични; от 34-а до 66-а – философски; от 67-а до 77-а – мистични; и от 78-а до 90-а – кабалистки. Египетското франкмасонство на Калиостро може също да е произлязло от Сен Жермен или от група илюминати, чийто движещ дух е бил Сен Жермен. В мемоарите си Калиостро заявява директно, че е бил посветен в Ордена на рицарите тамплиери лично от Сен Жермен. Дьо Люше предлага описание – определено като “фантастично” от съвременен биограф на Калиостро – на посещението, което Алесандро и съпругата му графиня Фелиситас направили при Сен Жермен в Германия, и последвалото им посвещение в сектата на розенкройцерите, на която той бил гранд мастър, или водач. Съвсем възможно е Калиостро да е получил *La Très Sainte Trinosophie* от Сен Жермен и ръкописът да е във всяко отношение автентичен ритуал на това общество.

Думата *Trinosophie* съвсем подходящо намеква за троен смисъл на съдържанието на книгата – с други думи, тя трябва да се тълкува с помощта на три ключа. От символизма изглежда, че един от тези ключове е алхимията, или химията на душата; вторият е есенски кабализъм (клон на кабализма, най-активен в периода 2 в.пр.н.е. – 1 век, чиито представители са обединени от характерни мистични, есхатологични и аскетични възгледи – бел.прев.), а третият – александрийският херметизъм, мистицизмът на по-късните египтяни. От подобни фрагменти от научната дисциплина на розенкройцерството е очевидно, че Братството на кръста с розата е имало особено предразположение към тези три форми на древната мъдрост и е избрало символите на тези школи като носители на своите идеи.

Техническата задача по разкодирането на йероглифите в *La Très Sainte Trinosophie* бе поверена на д-р Едуард Гетсингър, прочут познавач на древните азбуки и езици. Ето как самият той описва трудностите на този процес:

“Древните съчинения обикновено представляват система от букви или знаци, но онези, които владеели свещените тайнства на живота и тайни астрономични цикли не смеели да поверят това познание на традиционното записване. Ето защо измисляли тайни кодове, с помощта на които да скрият своята мъдрост от недостойните. Всяко такова общество или братство на просветлени имало свой код. Около 3000 г.пр.н.е. само Посветените и техните преписвачи можели да четат и пишат. По онова време популярни били по-простите начини на закодиране, като например изпускането на букви от думи, така че оставащите букви пак да образуват дума, носеща обаче съвсем различен смисъл. С времето били изобретявани нови и нови системи, което поставяло на изпитание човешката находчивост в стремежа да се прикрие, но и да се запази свещеното познание.

За да се дешифрира древно съчинение с религиозно или философско съдържание, е необходимо първо да се открие кодът или методът на прикриване, използван от пишещия. През всичките двадесет години, в които разчитам древни писания, никога не съм срещал толкова изобретателни кодове и методи на прикриване като в този ръкопис. Само на няколко места има завършени изрази, написани на една и съща азбука. Обикновено са използвани две-три форми на писане, като буквите са обърнати надолу или текстът е написан отзад напред. Гласните често са пропускани, на места липсват няколко букви, като техният брой е посочен от точки. В началото всяка комбинация от йероглифи изглеждала безнадеждна, но след часове на азбучен анализ се появяваше позната дума. Това подсказваше използвания език и установяваше място, където бе възможно да започне комбинация от думи, след което постепенно се разгръщало изречение.

Различните текстове са написани на халдейски староеврейски, йонийски гръцки, арабски, древносирийски, клинообразно писмо, гръцки йероглифи и идеограми. Основната идея в материала е приближаването на епохата, когато кракът на Великия човек и Водният човек ще съвпадат по време на равноденствието и ще сложат край на огромен 400 000-годишен цикъл. (Великият човек е Човекът като микрокосмос. Водният човек е Водолеят, който управлява областта на краката – бел.прев.) Това означава кулминацията на еони, за която се споменава в Апокалипсис: “Вижте! Създавам нов рай и нова земя.” Това ще рече поредица от нови цикли и ново човечество.

Личността, събрала материала за този ръкопис, действително е бил човек, на чието духовно познание може да се завива. Текстове той е открил без съмнение в различни части на Европа, а това, че е знаел тяхната истинска стойност, се доказва от факта, че се е опитал да скрие около четиридесет фрагментарни древни текстове, като ги разпръсне сред написаното от самия него. Неговият текст обаче като че ли няма връзка с тези архаични писания. Ако човекът, който дешифрира, се води от написаното от този бележит учен, той никога не би декодирал мистерията, скрита в неясните думи. Това е чудна духовна история, в която е вплетена една още по-удивителна. Резултатът е история в историята.”

При препечатването на френския текст на “Пресвета тринософия” правописът и пунктуацията на оригинала са запазени. Невъзможно бе обаче да се възпроизведат някои особености на краснописа. На места пунктуацията е неясна, пропуснати са ударения и са вмъкнати тирета с различна дължина, за да запълнят редовете. Този ръкопис несъмнено е копие, както е твърдял и “Филолом”. Древните знаци и йероглифи разкриват лека незавършеност, дължаща се на непознаването на използваните азбуки от страна на преписвача.

Поради значителното си количество бележките и коментарите бяха събрани и поместени в края, вместо да накъсват целостта на текста.

“Пресвета тринософия” не е книга за начинаещи. Само задълбоченото изучаване и отношение ще разплетат сложното кълбо на нейния символизъм. Въпреки че същината на текста е поднесена с най-голяма простота, всеки ред е дълбока загадка. Внимателното четене и размишление върху съдържанието на книгата ще убеди учения, че тя с право е определена като “най-ценния познат ръкопис на окултизма”.

ГЛАВА ТРЕТА Пресвета тринософия

Част първа

Заобиколен от престъпници в подземията на Инквизицията, вашият приятел пише тези редове, за да ви послужат те за обучение. При мисълта за неоченимата полза, която ще ви донесе този документ на приятелство, ужасите на моето дълго и незаслужено пленничество сякаш се уталожват... Радост е за мен да си представя, че дори обкръжен от пазачи и спъван от окови, робът пак е способен да издигне приятеля си над могъщите монарси, които управляват това изгнаническо място.

Скъпи мой Филокате, предстои ви да проникнете в светилището на върховните науки. За вас ръката ми ще повдигне непроницаемото було, което скрива от очите на обикновените хора храма, светилището, където Вечният е положил тайните на природата, пазени за малцината привилегировани, малцината Избрани, които Неговото всемогъщество създаде, така че да ВИДЯТ и като видят, да се възвисят след Него в необятната шир на Славата Му и да отклонят към човечеството един от Лъчите, които греят около златния Му Трон.

Ако примерът на вашия приятел се окаже урок полезен за вас, ще благословя дългите години на изпитания, които злите ме накараха да изстрадам.

Пред вас ще се изпречват постоянно две препятствия, еднакво коварни. Едното нарушава свещените права на всеки индивид. Това е Злоупотребата със силата, която Бог ти е поверил; другото, което до гибел ще те доведе, е Недискретността... И двете са рожби на една и съща майка, и двете съществуването си дължат на гордостта. Човешката слабост им дава сили; те са слепи; майка им ги води. С нейна помощ тези две Чудовища зловонието си вдъхват дори в сърцата на Избраниците Божи. Проклет да бъде онзи, който с божествените дарове злоупотреби, за да засити страстите си. Всемогъщата Ръка, която накара е елементите да му се подчинят, ще го скърши като суха вейка.

Вечните мъчения едва ли ще изкупят провинението му. Пъклените духове с презрение ще се усмихнат на сълзите на онзи, който със застрашителен глас по-рано карал ги е да треперят в огнените недра.

Тази ужасяваща картина обрисувам не за вас, Филокате. Приятелят на хората никога няма да стане техен преследвач... Падението, което във вашия случай плаши ме, е Недискретността, високомерният копнеж да предизвикваме учудване и възхищение. На хората оставя Бог задачата да накажат неблагоприятния служител, който допуснал е непосветеното око в светилището тайнствено. О, Филокате, нека мъките ми винаги пред погледа ви бъдат. И аз познал съм щастие, с благословиите небесни бях обсипан и заобиколен от сила, невъобразима за ума човешки. Командвах духовете, управляващи света, честит бях в щастието, което създавах, в лоното на обожавано семейство се радвах на блаженството, което Вечният отдава на Своите възлюбени деца. Един миг всичко разруши. Проговорих, и изчезна всичко като дим. Сине мой, не правете като мен... Не позволявайте суетното желание пред хората да блеснете да доведе и вас до гибел... Представете си как аз, вашият приятел, ви пиша от тези подземия, а тялото ми смазано е от мъчения! Помнете, Филокате, че ръката, която тези букви пише, е покрита с белези от тежките окови. Бог наказва ме, но какво съм сторил на жестоките хора, които ме преследват? С какво право разпитват те служителя на Вечния? Искат от мен доказателства за мисията ми. Свидетели мои са чудесата, защитници – моите добродетели: чист живот, непокаварено сърце. Но какво говоря? Нима все още имам правото да се оплаквам? Проговорих, и Господ ме предаде, лишен от власт и сила, на яростта на ненаситния фанатизъм. Ръката, някога способна да победи войска, днес едва повдига тежките вериги.

Несвързано говоря. А трябва да благодаря на вечната Справедливост... Отмъстителният Бог прости на Своята покаяла се рожба. Неземен дух проникна през стените, които делят ме от света, и ми се разкри облян от светлина, и трайността на пленничеството ми той определи. След две години страданията ми ще свършат. Мъчителите ми, когато влязат в моята килия, ще я намерят празна, а аз, пречистен скоро от четирите елемента, чист като духа на огъня, ще си върна прославения пост, на който въздигнала ме е Божествената доброта. Но колко далечен е този момент! Колко дълги две години изглеждат на онзи, който прекарва ги в страдание и унижение. На моите потисници не им стигаше, че ме подложиха на най-ужасни изтезания, и за да ме измъчват още повече, измислиха по-сигурно и по-долно средство. Опозориха ме и името ми свързаха с безчестие. Случайно ако приближат стените на затвора ми, хората отдръпват се от страх да не би отровна пара да се промъкне през пролуката, която неохотно пуска слънчев лъч в килията ми. Това, Филокате, е най-жестокият от всички удари, които могат да ми нанесат.

Не знам дали ще мога да ви предам този документ... За това, че мъчно ще е да измисля начин да го изкарам от това нещастно място, по трудностите съдя, които срещнах, за да го напиша. Лишен от всяка помощ, сам помагалата си създадох. Пламъкът на лампата, няколко монети и няколко химични вещества, останали незабелязани от зорките очи на моите мъчители, ми дадоха боите, които украсяват този плод затворническо безделие.

Възползвайте се от насоките на своя злочест приятел! Те са толкова ясни, че ще е опасно, ако попаднат в ръце, различни от вашите... Помнете само, че всичко има цел да ви послужи... неясен ред, изпуснатата буква ще ви попречат да повдигнете булото, което ръката на Създателя е наметнала върху Сфинкса.

Сбогом, Филокате! Не скърбете за мен. Милостта на Вечния е равна на Неговата справедливост. На първото тайно събрание ще видите отново приятеля си. Поздравявам ви в името Божие. Скоро ще целуна с мир своя брат.

Част втора

Беше нощ. Забулена от тъмни облаци, луната хвърляше мъждива светлина по зъберите лава, които обграждаха вулкана Солфатара. С глава, завита в ленения воал, със златната клонка в ръка, без страх вървах към мястото, където ми бе наредено да прекарам нощта. Вървах по горещ пясък, в който при всяка крачка затъвах. Облаците се скупчиха отгоре ми. Светкавици проблясваха в нощта и караха пламъците на вулкана да изглеждат кървави. Най-сетне стигнах и намерих железен олтар, където поставих тайнствената клонка... Произнасям страшните думи... в същия миг земята потреперва под

краката ми, еква гръм... Везувий тътне в отговор на повторните удари; огньовете му се присъединяват към тези на светкавиците... Духовете в хор издигат гласове и ехото повтаря възхвалите им към Създателя... Свещената клонка, която бях поставил върху триъгълния олтар, пламва изведнъж. Пътен дим ме обгръща. Не виждам нищо. Обвит в тъмнина, сякаш спускам се в пропаст. Не знам колко време останах така. Когато отворих очи, напразно с поглед дирех предметите, които допреди това наоколо бяха. Олтарът, Везувий, местността край Неапол бяха изчезнали. Намирах се в просторна пещера, сам, далеч от целия свят... Наблизо бе просната дълга бяла роба; рехаво изтъканата ѝ материя ме караше да мисля, че е ленена. На гранитен блок стоеше медна лампа върху черна маса, покрита с гръцки думи, указващи пътя, който да следвам. Взех лампата и след като облякох робата, навлязох в тесен коридор, стените на който бяха покрити с черен мрамор... Дълъг беше три мили, ехтяха стъпките ми страховито под смълчания му свод. Най-после открих врата, която водеше към стъпала. По тях аз слязох. Дълго вървах и накрая ми се стори, че виждам отпред блуждаеща светлина. Закрих лампата си и взрях очи в обекта, който гледах. Той се разсея, стопи се като сянка.

Продължих напред, без срам от миналото, без страх от бъдещето. Пътят ставаше все по-труден... все така минаващ през тесни галерии от черни каменни блокове... Не смеех да гадая за дължината на подземното ми пътешествие. Накрая, след като дълго, дълго вървах, стигнах квадратна зала. В средата на всяка от четирите ѝ стени се отвори врата; всяка врата с различен цвят и обърната към една от четирите главни посоки. Влязох през северната врата, която бе черна; срещуположната бе червена; вратата на изток бе синя, а тази отсреща ѝ – ослепително бяла... В средата на залата имаше квадратна купчина; в центъра ѝ грееше кристална звезда. От северната страна картина изобразяваше жена гола до кръста; коленете ѝ закриваше черна дреха, украсена с две сребърни ивици. В ръката си тя държеше жезъл, с който докосваше главата на мъж, стоящ от другата страна на маса, която имаше една-единствена подпора, а отгоре ѝ – чаша и връх на копие. От земята бе лумнал пламък, който сякаш се насочваше към мъжа. Надпис обясняваше картината; друг средството указваше, което да използвам, за да напусна залата.

След като съзерцавах картината и звездата, понечих да мина през червената врата, когато, завъртайки се с ужасен звук на пантите си, тя се затвори пред мен. Същият опит направих и с небесносинята врата; тя не се затвори, но внезапен шум ме накара да извърна глава. Видях звездата, която трептеше, след което се издигна от мястото си, завъртя се и бързо излетя през бялата врата. Незабавно я последвах.

Част трета

Силен вятър се надигна и едва успях да запазя пламъка на лампата си. Най-сетне видях площадка от бял мрамор, на която се качих по девет стъпала. Последното когато стигнах, видях необятна водна шир. Отдясно чувах стремителното падане на буйни потоци; отляво студен дъжд, смесен със силна градушка, падаше близо до мен. Съзерцавах тази величествена картина, когато звездата, която ме бе довела до площадката и до този момент се бе полюшвала над главата ми, се гмурна във водата. Вярвах, че чета повелите на Бог, затова се хвърлих във вълните. Невидима ръка хвана лампата ми и я постави на главата ми. Борех се с пенливите вълни, за да достигна отсрещния бряг. Най-после видях на хоризонта слабо блещукане и натам се устремих. Пот се стичаше по лицето ми, силите си изтощих в напразни усилия. Брегът, който едва различавах, сякаш се отдалечаваше с толкова, с колкото аз напредвах. Силите ми се стопяваха. Боях се не да умра, а да умра без просветление... Изгубих кураж и вдигайки към свода очи, изпълнени със сълзи, извиках: *“Judica judicium meum et redime me, propter eloquium tuum vivifica me.”* (Възмездие ми отсъди и ме избави, с красноречието си ми дай живот.) Едва движех уморените си крайници и потъвах все повече и повече, когато видях наблизо лодка. Пищно облечен мъж я управляваше. Носът ѝ, забелязах, бе обърнат към брега, който бях напуснал. Мъжът се приближи. На челото му грееше златна корона. *“Vade me cum – каза той, - tecum principium in terris, instruat to in via hac qua gradueris.”* (Ела с мен, с мен, най-първият в света; ще ти покажа пътя, който трябва да следваш.) Веднага му отвърнах: *“Bonum est sperare in Domino quam considerare in principibus.”* (По-добре да се уповаваш на Бог, отколкото да седиш сред могъщите.) Тогава лодката потъна, а с нея и монархът. Усетих прилив на енергия във вените си и целта на своите усилия достигнах. Намерих се на

бряг, покрит със зелен пясък. Пред мен издигаше се сребърна стена с вградени два червени мраморни блока. Когато приближих, видях върху единия свещен текст, а върху другия – гравирани ред с гръцки букви; между двете плочи – железен кръг. Два лъва, черен и червен, почиваха на облаци и като че ли пазеха златна корона над тях. Освен това покрай кръга се виждаха лък и две стрели. Прочетох няколко знака, написани на хълбока на единия от лъвовете. Едва бях забелязал тези най-различни символи, когато те изчезнаха ведно със стената, на която се намираха.

Част четвърта

На нейно място пред очите ми се появи огнено езеро. Сяра и смола се носеха по пламналите му вълни. Потръпнах. Силен глас ми заповяда пламъците да премина. Подчиних се, а те сякаш бяха изгубили силата си. Дълго време вървах през този бушуващ пожар. Когато достигнах кръгообразно място, в съзерцание загледах величествената картина, на която благодарение на божията милост можех да се насладя.

Четиридесет стълба от огън окичваха залата, в която се намирах. От едната страна стълбовете грееха в бял ослепителен огън, другата им страна като че ли беше в сянка; нея покриваше черен пламък. В центъра имаше олтар във формата на змия. Зеленикаво златисто украсяваше нейните ромбоидни люспи, в които се отразяваха пламъците наоколо. Очите й приличаха на рубини. Отгоре висеше сребрист надпис, а богато украсен меч бе забит в земята близо до змията, на чиято глава имаше чаша... Чух хора на небесните духове и един глас ми каза: “Краят на твоите усилия е близо. Вземи меча и удари змията.”

Изтеглих меча от ножницата му и като приближих олтара, взех чашата в една ръка, а с другата нанесох страховит удар по врата на змията. Мечът отскочи, а ударът отекна, сякаш бях ударил месингова камбана. Още щом се подчиних на гласа, олтарът изчезна и стълбовете се стопиха в безкрайното пространство. Една ръка ме хвана за косите и ме вдигна към тавана, който се разтвори, за да ме пусне. Пред мен се появиха призрочни видения – хидри, ламии и змии ме наобиколиха. Гледката на меча в ръката ми разгони тъпата долни създания, както първите лъчи на слънцето разпръсват крехките същества от сънищата на нощта. След като се изкачих право нагоре през пластовете, изграждащи стените на глобуса, отново видях светлината на деня.

Част пета

Едва издигнал се на земната повърхност, бях понесен с още по-голяма скорост от своя невидим водач. Тази бързина, с която прекосяхме пространството, не може да се сравни с нищо друго, освен със себе си. За един миг вече не виждах равнините долу. С удивление забелязах, че от недрата на земята бях излязъл далеч от мястото около Неапол. Виждах единствено пустиня и триъгълни купчини. Скоро, въпреки изпитанията, които бях преодолял, ме обзе нов ужас. Земята ми се струваше само един неясен облак. Бях издигнат на невъобразима височина. Моят невидим водач ме остави и аз започнах да падам. Доста дълго време се търкалях през пространството, земята вече се простираше пред объркания ми взор... Можех приблизително да изчисля след колко минути ще бъда размазан върху камъните. Но бързо като мисълта, водачът ми се спуска към мен, хваща ме, отново ме издига и пак ме пуска. Накрая ме издига на неизмерима височина. Виждах около мен да се въртят глобуси и земи да гравитират в краката ми. Изведнъж духът, който ме носеше, докосна очите ми и аз изгубих съзнание. Не зная колко дълго съм останал в това състояние. Когато се събудих, лежах върху разкошна възглавница; въздухът, който дишах, бе наситен с аромата на цветя... Лепената ми дреха бе заменена от синя роба, изпъстрена със златни звезди. Срещу мен се намираше жълт олтар, от който се издигаше чист пламък, подхранващ се единствено от самия олтар. В основата на олтара бяха гравирани черни букви. До него имаше запалена факла, която грееше като слънцето; над него кръжеше птица с черни крака, сребристо тяло, червена глава, черни криле и златиста шия. Тя се движеше непрестанно, без обаче да използва крилетата си. Можеше да лети единствено когато се намираше сред пламъците. В клюна й имаше зелено клонче; името й е

името на олтара е

Олтарът, птицата и факлата са символът на всички неща. Без тях нищо не може да бъде направено. Самите те са всичко, което е добро и велико. Името на факлата е

Четири надписа обграждаха тези символи.

Част шеста

Обърнах се настрани и видях огромен дворец, чиято основа почиваше върху облаци. Тялото му бе направено от мрамор и имаше триъгълна форма. Четири реда колони се издигаха един над друг. На върха на сградата имаше златна сфера. Първият ред колони беше бял, вторият черен, третият зелен, а последният яркочервен. Имах намерение, след като отдам възхищението си на това произведение на безсмъртни творци, да се върна при олтара, птицата и факлата; исках да ги изследвам по-задълбочено. Те бяха изчезнали и когато вратите на двореца се отвориха, аз ги затърсих с поглед. Към мен дойде достопочтен старец, облечен в роба като моята, само дето на гърдите му светеше златно слънце. В дясната си ръка той държеше зелена клонка, в другата – кадилница. Около врата му имаше дървена верига, а бялата му глава опасваше заострена тиара като тази на Зороастър. Той се приближи към мен с доброжелателна усмивка. “Бога обожавай – ми каза той на персийски. – Той е този, който те поддържаше в изпитанията ти; духът Му беше с теб. Сине мой, ти не се възползва от възможността. Можеше веднага да хванеш птицата

факлата

и олтара

Ти щеше да станеш едновременно олтар, птица и факла. Сега, за да стигнеш най-тайното място в Двореца на върховните науки, ще трябва да минеш през всичко по заобиколен път. Ела... Първо трябва да те представя на братята си.” Той ме хвана за ръка и ме заведе в огромна зала.

Няма как обикновеният човек да си представи форма и богатство на орнаменти, каквито тази зала украсяваха. Триста и шестдесет колони я обграждаха от всички страни. От златен обръч на тавана висеше кръст в червено, бяло, синьо и черно. В центъра на залата имаше триъгълен олтар, съставен от четирите елемента; в трите ъгъла бяха поставени птицата, олтарът и факлата. “Сега имената им са променени”, каза ми моят водач. Тук птицата се нарича

אֹתֹפֶיטֶת

олтарът

כֹּהֵנִים

а факлата

נִפְרִיחַ

Залата се нарича

אֹתֹפֶיטֶת

а триъгълният олтар

ΑΘΑΝΩΡ

Около олтара бяха поставени 81 трона, до всеки от които се изкачваха девет стъпала с различна височина и покрити с червен килим.

Докато изследвах тронове, зазвуча тромпет и вратите на залата

אֹתֹפֶיטֶת

се завъртяха на пантите си, за да пуснат 79 души, всички облечени като водача ми. Те приближиха бавно и седнаха на тронове, докато водачът ми стоеше до мен. Възрастен мъж, различаващ се от братята си по своята пурпурна мантия, поръбена с избродирани букви, стана, а водачът ми се обърна към тях на свещения език и каза: “Вижте едно от нашите деца, което по волята Божия трябва да бъде направено велико като бащите му.” “Нека бъде волята Божия”, отвърна възрастният мъж и като се обърна към мен, добави: “Сине мой, дойде краят на твоите физически изпитания... Остава ти да предприемеш дълги пътешествия. Оттук нататък името ти ще е

אֹתֹפֶיטֶת

Преди да обходиш тази сграда, всеки от моите осмина братя и аз самият ще ти дадем по един дар.” Той дойде при мен и като ме целуна с мир, ми даде буца сива пръст, наречена

אֹתֹפֶיטֶת

вторият ми даде три цилиндъра от черен камък, наречени

קִבְרֵי

третият – малък объл кристал, наречен

כַּזְבִּי

четвъртият – низ от сини пера, наречен

אֲשֻׁשֶׁת

петият добави сребърна ваза, която носи името

בַּשֵּׁם

шестият ми даде чепка грозде, познато на мъдреците с името

בְּרוּחַ רֵשֵׁא

седмият ми подари фигурата на птица, по форма сходна с

הַזָּהִי

но нямаше нейните ярки цветове; беше сребриста. “Името ѝ е същото – ми каза той, – ти си този, който трябва да ѝ придаде същите качества.”

Осмият ми подари мляк олтар, приличащ на олтара

נִפְרִית

Накрая моя вода постави в ръката ми факла, която също като

פָּרָה

бе изградена от искрящи частици; но не беше запалена. “И на нея, като на всички предшестваци я дарове – добави той – ти трябва да вдъхнеш същите качества.” “Размисли над тези дарове – каза ми тогава главният мъдрец. – Всички те еднакво водят към съвършенството, но нито един от тях сам по себе си не е съвършен. От тяхното примесване трябва да дойде божественият продукт. Знай и това, че те не служат за нищо, ако не ги използваш в реда, в който ги получи. Вторият, който се използва в помощ на първия, си остава само груба материя, студена и безполезна, ако на свой ред не получи помощта на този, който го следва. Грижливо пази получените дарове и поemi по своя път, след като пиеш от чашата на живота.” При тези думи той ми подаде кристална чаша с искряща жълта течност; беше вкусна и издаваше фин аромат. След като навлажних устните си с течността, понечих да му върна чашата, но старецът ми каза: “Изпий я; само от нея ще почерпиш сили за пътешествията.” Подчиних се и почувствах божествен огън да изпълва цялото ми същество. Бях по-силен, по-смел; дори моите мисловни способности сякаш се удвоиха.

Побързах да отправя поздрава на мъдрите към царственото събрание, което щях да напусна, и при командата на моя водач влязох в дълга галерия отдясно.

Част седма

На входа на тази галерия имаше овален стоманен съд, който при моето приближаване се изпълни с кристална вода, пречистена от фин бял пясък. Съдът стоеше на три месингови крака. На черно табло имаше гравирани няколко знака от страната, обърната към вратата. Близо до съда имаше ленен воал, а над съда две зелени мраморни колони държаха кръгла мраморна плоча. Там, обградена от два надписа,

се виждаше фигурата на свещения печат, образувана от кръст в четири цвята, прикрепен към златна напречна дъска, която поддържаше други два концентрични кръга, по-големият черен, а другият – червен. Към една от колоните бе прикрепена сребърна секира със синя дръжка; нарича се

קלקנתרם

След като прочетох надписите, отидох при съда и първо си измих ръцете, а накрая потопих цялото си тяло. Останах там три дни, а когато излязох от водата, видях, че тя бе изгубила своята прозрачност. Пясъкът бе станал сивкав и частици с цвета на ръждата плуваха из нея. Опитах да се изсуша с ленения воал, но на мястото на вече попитите от него капки се появяваха нови. Отказах се и като останах на сянка, прекарах там неподвижен цели шест дни. Тогава източникът на капките пресъхна. Открих, че съм сух и по-лек, макар че силата ми сякаш се бе увеличила. След като малко се поразходих наоколо, се върнах при съда. Водата в него бе изчезнала. На нейно място имаше червеникава течност; пясъкът бе сив и метален. Отново се изкъпах, като обаче внимавах да остана само няколко секунди. Когато излязох, забелязах, че съм попил част от течността. Този път не се опитах да се подсуша с плата, защото разтворът, с който бях пропит, бе толкова силен и корозивен, че на мига щеше да унищожи тъканта. Изведнъж се оказах в другия край на галерията, легнал върху легло от топъл пясък, където прекарах седем дни. След това се върнах при съда. Водата бе каквато я бях видял отначало. Още веднъж се потопих в нея и след като грижливо се измих, излязох. Този път без никаква трудност се подсуших. Най-сетне, след като се бях пречистил според указанията, които бях получил, се приготвих да напусна тази галерия, в която бях прекарал шестнадесет дни.

Част осма

Напуснах галерията през ниска и тясна врата и влязох в кръгла стая, чиято облицовка бе направена от пепел и сандалово дърво. В далечния край на стаята на пиедестал, направен от ствола на лоза, имаше купчина бяла искряща сол. Над нея на картина бяха изобразени бял лъв с корона и чепка грозде; те почиваха върху табла, поддържана във въздуха от дим от запален мангал. От дясната и от лявата ми страна се отвориха две врати, като едната водеше към неплодна равнина. Над нея непрестанно духаше сух, изгарящ въздух. Другата врата водеше към езеро, в далечния край на което се виждаше фасада от черен мрамор.

Приблжих олтара и взех в ръце малко от бялата искряща сол, която мъдреците наричат

ברוח רשא

и разтрих с нея цялото си тяло. Наситен с нея и след като прочетох йероглифите, придружаващи картината, се приготвих да напусна това помещение. Първоначалното ми намерение бе да си тръгна през вратата, водеща към равнината, но оттам се надигна гореща пара и аз предпочетох срещуположния път. Бях свободен да избирам, при условие че не изоставя веднъж избрания път... Реших да прекося езерото; водите му бяха тъмни и притихнали. В далечината видях ясно мост, наречен

اشناق اس

За да го достигна, щях да бъда принуден да извървя криволичещ бряг, покрит с камъни, затова предпочетох да прекося езерото. Навлязох във водата, която беше плътна като цимент. Забелязах, че е безсмислено да плувам, тъй като краката ми навсякъде докосваха дъното. Вървах през езерото в продължение на тринадесет дни. Накрая стигнах другия бряг.

Част девета

Земята бе тъмна като водата, през която бях дошъл. Едва забележим склон ме доведе до основата на сградата, която бях видял отдалеч. На нейната дълга квадратна фасада бяха гравирани няколко знака като използваните от свещениците на древна Персия. Цялата сграда бе направена от груб черен базалт; вратите от кипарисово дърво се отвориха, за да ме допуснат. Топъл и влажен вятър се надигна изведнъж и бързо ме избути към центъра на залата, като същевременно затвори вратите зад мен... Останах на тъмно, но постепенно очите ми свикнаха със слабата светлина, която владееше това затворено място, и успях да различа заобикалящите ме предмети. Таванът, стените и пода на залата бяха черни като абанос. Два стенописа привлякоха вниманието ми; единият представляваше кон като онзи, който е описан от поетите ни като причинител на падането на Троя. От зейналите му хълбоци се подаваше човешки труп. Другото изображение беше на отдавна умрял човек. Гнусни насекоми, родени в гниенето на плътта му, се рояха по цялото лице и поглъщаха веществото, което ги бе създало. Едната ръка, останала без месо, вече разкриваше костите. Мъж, облечен в червено, стоеше до трупа и се опитваше да го повдигне. На челото му грееше звезда; краката му бяха във високи черни котурни (високи до коляното или средата на прасеца кожени или платнени обувки, прилепващи по крака и с връзки, открити на пръстите. Носени от воините в Древна Гърция и Рим – бел.прев.). Над, между и под картините имаше три черни табла със сребърни знаци. Прочетох ги и после се захех да обикалям залата, където сякаш да прекарам девет дни.

В тъмен ъгъл открих купчина черна пръст, богата и наситена с животински частици. Тъкмо посягах да взема малко от нея, когато глас, оглушителен като звука на тръба, ми забрани да го правя, казвайки: “Тази пръст се намира в тази зала едва от 87 години; изминат ли още 13 години, ти и другите Божии рожби ще може да я използвате.” Гласът замлъкна, но последно отекналите звуци продължиха да вибрират още дълго в този храм на тишината и смъртта. След като останах там колкото ми бе предречено, си тръгнах през вратата, срещуположна на онази, от която бях дошъл. Отново видях светлината, но тя не бе толкова силна, че да умори очите ми, свикнали с тъмното.

С изненада видях, че за да стигна до другите сгради, ще трябва да прекося още по-широко езеро от първото. Осемнадесет дни вървах през водата. Спомних си, че водите на първото езеро ставаха потъмни и плътни, колкото повече напредвах. Водите на това езеро, точно обратното, ставаха все побистри, колкото повече приближавах брега. Робата ми, която в двореца бе станала черна като стените, ми се струваше сивкава; постепенно тя възвърна цветовете си; но не стана съвсем синя, а по-скоро прие едно прекрасно зелено.

След осемнадесет дни се качих на дигата по бяла мраморна платформа. Името на залата е

צהן

първото езеро

צהן ראש

второто

צהן אחריה

Част десета

На известно разстояние от брега великолепен дворец издигаше високо своите алабастрови колони; различните му части бяха свързани чрез портали с огнен цвят. Цялата постройка бе с безгрижна и въздушна архитектура. Когато наближих дверите, видях, че предната част бе украсена с фигурата на пеперуда. Вратите бяха отворени... Влязох. Целият дворец представляваше една-единствена зала... обградена от тройна колонада, всеки ред на която се състоеше от двадесет и седем алабастрови колони.

В средата на сградата стоеше фигурата на мъж, излизащ от гроб; ръката, в която държеше копие, удряше камъка, държал го затворен допреди това. Около слабните му бе опасана зелена дреха; ръбът ѝ блестеше в злато. На гърдите му имаше квадратна плочка с няколко букви. Над тази фигура висеше златна корона и фигурата сякаш се издигаше във въздуха, за да хване короната. Над нея върху жълта каменна плочка имаше няколко символа, които си обясних с помощта на надписа, който видях на гроба, и онзи, който бях видял на гърдите на мъжа. Останах в тази зала, наречена

پلسان اجدن

толкова, колкото бе необходимо, за да съзерцавам нейните проходи, и скоро я напуснах с намерението да прекося обширна равнина, за да стигна кула, която бях видял доста надалеч.

Част единадесета

Едва слязъл от стъпалата на двореца, видях пред мен да прехвърква птица, подобна на

אםפיכא

Тази обаче имаше, освен своите крила, и две като на пеперуда. Глас, излизащ от облак, ми заповяда да я хвана и закова, и аз се спуснах след нея. Тя не летеше, но използваше крилата си, за да тича с най-голяма бързина. Гонех я; тя тичаше пред мен и ме накара да обиколя цялата равнина няколко пъти. Следвах я, без да спирам. Накрая, след като я гоних девет дни, я принудих да влезе в кулата, която бях видял в далечината, когато напусках

צחז

Стените на тази постройка бяха от желязо. Тридесет и шест колони от същия метал я поддържаха. Вътрешността бе от същия материал, покрита с блестяща стомана. Основите на кулата бяха така построени, че да се спускат в земята два пъти по-надълбоко, отколкото кулата се издигаше над земята. Птицата едва бе влязла, когато сякаш бе обхваната от вледеняващ студ. Тя напразно се опитваше да раздвижи вкочанените си крила. Продължи да пърха, опитвайки се да избяга, но толкова немощно, че с най-голяма лекота аз я настигнах.

Хванах птицата и като прокарах стоманен гвоздей

ברכה נחזש

през крилата ѝ, я заковах за пода на кулата с помощта на чук, наречен

ניטר

Едва бях свършил, когато птицата доби нови сили. Не мърдаше, но очите ѝ заблестяха като топаз. Гледах я вторачено, когато вниманието ми бе привлечено от група в центъра на залата. Тя разкриваше красив мъж в разцвета на силите си. В ръката си той държеше тояга, около която се бяха оплели две змии. Младежът се опитваше да избяга от по-едър и по-силен мъж, който носеше колан и шлем от желязо с развяващи се червени пера. Близо до него меч бе положен върху малък щит, покрит с йероглифи. Въръженият държеше в ръката си тежка верига и оковаваше с нея младежа, който напразно се опитваше да избяга от своя ужасен противник. Две червени плочки разкриваха знаци.

Напуснах кулата и като отворих врата между две колони, се озовах в огромна зала.

Част дванадесета

Залата, в която току-що бях влязъл, бе съвършено кръгла; приличаше на вътрешността на сфера, изградена от твърда и прозрачна материя, като кристал, така че светлината влизаше от всички страни.

Долната ѝ част почиваше върху огромен съд, пълен с червен пясък. Приятна и равномерна топлина владееше това кръгло затворено пространство. Мъдреците наричат тази зала

זלררן תל

Съдът, който я поддържаше, се нарича

אשא חררת

Смаян оглеждах тази кристална сфера, когато ново явление предизвика възхитата ми. От пода на залата се издигна лека пара, влажна и минзухарено жълта. Тя ме обви, нежно ме издигна и тридесет и шест дни ме поддържаше в горната част на сферата. След това парата започна да се разсейва; малко по малко заслизах и накрая отново се оказах на пода. Робата ми си бе сменила цвета. Когато влязох в залата, бе зелена, а сега бе станала ярко червена. Обратното се бе случило с пясъка, върху който се намираше сферата. Червеният му цвят постепенно се бе променил в черен. След като приключих своето възлизане, останах в тази зала още три дни.

След това я напуснах, за да вляза в огромно място, заобиколено от колонади и позлатени портали. В центъра на мястото стоеше бронзов пиедестал, на който имаше група от фигури. Царствената глава на едър и силен мъж бе покрита с шлем с корона. През пролуките на златните му доспехи се подаваше синя дреха. В едната си ръка той държеше бяла тояга с някакви знаци, а другата бе протегната към красива жена. Тя не носеше дрехи, но от гърдите ѝ струеше слънце. Дясната ѝ ръка държеше три сфери, свързани със златни обръчи; диадема от червени цветя обграждаше красивата ѝ коса. Тя бе отскочила във въздуха и сякаш издигаше и воинът, който я придружаваше; и двамата бяха подържани от облаците. Върху капителите на четири мраморни колони бяха поставени четири бронзови статуи; те имаха крила и явно надуваха тръби.

Прекоших мястото и като се качих на мраморната платформа, която бе пред мен, с учудване забелязах, че отново бях в залата на Троновете (първия, където бях попаднал, когато влязох в Двореца на Мъдростта). Триъгълният олтар все още се намираше в центъра на залата, но птицата, олтарът и факлата се бяха съединили в едно. Около тях имаше златно слънце. Мечът, който бях донесъл от залата на огъня, лежеше на известно разстояние върху възглавничката на един от тронове; взех меча и промуших слънцето, което се разпадна на пращинки. Докоснах ги и всяка молекула се превърна в златно слънце като това, което бях разрушил. В този миг силен и звучен глас възкликна: “Делото е завършено!” Като чува това, децата на светлината се втурнаха към мен, портите на безсмъртието се отвориха пред мен, а облакът, закриващ очите на смъртните, се разпръсна. АЗ ВИДЯХ, и духовете, които имат власт над елементите, ме признаха за свой господар.

FINIS

БЕЛЕЖКИ И КОМЕНТАРИ

Посвещаването в Тайнствата било определяно от древните философи като върховното приключение в живота и най-голямото благо, което може да бъде оказано на човешката душа по време на земния ѝ престой. Във “Федър” Платон пише следното за върховната важност на приемането в свещените ритуали: “Също така, в резултат на тази божествена инициация ние ставаме очевидци на цялостни, директни, непоклатими и благословени видения в чиста светлина; и самите ние сме чисти и неопетнени и *освободени от обграждащата ни одежда, която нарекли сме тяло* и към която сега сме приковани, както стридата към черупката си.”

Свети Павел също говори за “вътрешното изживяване”, чрез което УЗНАВАМЕ. Той казва: “Ние говорим за мъдростта сред съвършените, не за мъдростта на този свят, нито за владетелите на този свят, а за божествената мъдрост в тайнството, тайната, която никой от владетелите на този свят не познава.” Посвещаването е разширяване на съзнанието към вникване във вселенските реалности. Мистичните

обреди на езичниците и ранните християни не са били друго, освен външните символи на вътрешни процеси. Посредством неясни ритуали и зрелища скъпоценната аркана (тайна, тайнство – бел. прев.) на съвършенството била предавана през вековете. Миряните се задоволявали с тържествеността на външните форми и ритуали, докато адептите, онези, които били получили ключовете, прилагали мъдростта, заключена в алегоричните, за да усъвършенстват своите вътрешни духовни способности. В своя предговор към коментарите си на Евангелието от Йоан Ориген, най-мистичният от анти-никейските отци, признава двойната природа на всички теологически откровения: “На буквално възприемащите (или екзотериците) ние преподаваме Евангелието по историческия начин, като проповядваме Исус Христос и Неговото разпятие; но на напредналите, запалени от любовта към Божествената мъдрост (езотериците), предаваме Логоса (Словото).”

Съвършенството не е даденост – то се постига. Човек не става мъдър просто като става свидетел на свещени драматични събития... а по-скоро като ги разбере. Символизмът е езикът на божествените истини, писменост, чрез която могат да се загатнат неща, непозволени да се разкрият директно. “Мистичните символи са добре познати на нас, които принадлежим към Братството.” (Плутарх) Чрез посвещаването се установява закона на съграждането. Божественият човек и божественото в човека постигат завършеност единствено чрез съграждане. Адептите от старите школи са били “мъдри майстори строители” с очи да виждат, смелост да вършат и мъдрост да запазят мълчание. “Във всички Тайнства се съблюдава потайност и мълчание”, пише Тертулиан, бащата на латинската теология.

По време на ритуалите в посвещаването неопитът получавал **ЗАКОНА**. Разкривани били великите истини, посредством които вселената се движи към своето неизбежно идентифициране с Бог. От Посветения зависело да прилага този Закон и така да постигне съзнателно безсмъртие. След теорията практиката може да поеме различни пътища. Човек може или да изпълнява Закона и по този начин, посредством просветлени действия, накрая да постигне съвършенството, или да приеме словото на Закона и като пренебрегне неговия дух, да си остане такъв, какъвто е... несъвършен и непросветлен. Онзи, който получава **ЛОГОСА** и заживява в неговия дух, постепенно увеличава своята мъдрост. За такъв човек назарските чародеи казвали, че “има оброк”. Той бил отдаден на избавянето на своята вътрешна същност от властта на външните сетива и стремежи. “Докато душата не бъде освободена, тя работи в тялото и е скрита от изпарения и пръст.”, казва Аретей. Под изпарения се имат предвид желанията и прекомерните емоции, които, като мъглата, са лишени от субстанция, а под пръст – грубостта на телесната форма.

Натрупването на мъдрост все повече засилва просветлението, тъй като просветлението значи осветяване на дълбините на разума от светлината на Логоса – духовното слънце. Това развитие на способността да се узнава посредством философска дисциплина е придружено от осъзнавания и вниквания. Те са истинското израстване на душата, която се разширява, обхващайки все повече неща. Така в свещените писания това разширяване сферата на действие на душата се нарича посвещаване, инициация. Посредством посвещаването обитаващата вътре божественост се приближава към това, което я е причинило, вечното Добро. Залите за посвещаване са “многобройните жилища”, през които обитаващата вътре божественост трябва да премине като по лъкатушните завои на критския лабиринт. По пътя има много врати и всяка от тях я води към по-голямо и по-светло пространство на действие. С всяко разширяване на способността ни да вникваме в значенията на божествения план, ние, казват, се прераждаме. Прераждането е преминаване от старо състояние към ново, от минало ограничение към ново разширение. Докато израстваме в своето познание, нашата вселена като че се увеличава заедно с нас, добивайки размерите на нашия нов светоглед. Мъдростта освобождава.

Академиите на древните Тайнства призовавали най-мъдрите и най-добрите сред хората да изоставят тленната сянка на материалния живот и да се отдадат на онези усилия, които са наистина вечни. Усъвършенстването на Аз-а е Великото дело на съграждането, началото и краят на мъдростта – усъвършенстваният Аз е съвършеният дар и завършек на Великото дело. Онзи, който е съвършен, е за другите от най-голяма полза, на себе си прави най-голямото добро, а на Бог дава най-желания дар.

С рухването на стария езически свят и покваряването на ранната християнска църква Тайнствата престанали да съществуват като велики институции. Ученията им били изгубени, свещениците – пръснати, храмовете – разрушени. Нови теории, в по-голямата си част повърхностни и незадоволителни, заменили мъдростта; останало без своята духовна част, обучението сложило началото на днешния хаос.

Мъдрите обаче останали верни на древните ритуали. Онези, които били получили арканата, не могли да забравят. Те се събирали тайно, преподавали тайно и тайно почитали. Храмовият огън горял в сърцата на посветените. Външните форми се разпаднали, но вътрешният дух, заздравяван от участието си във вечна истина, бил безсмъртен. От мрака на покварена цивилизация, през пустинята на безплодни векове и накрая през Червеното море на Инквизицията мистиците на древната мъдрост победоносно пренесли Кивота на своя завет.

Така наречените Средни векове били епоха на удивителен символизъм. Херметиците измислили сложни чудовища, заимствани от египетските богове; кабалистите украсявали ръкописите си с чудати фигури, печати, пентаграми и гротескни сигнатури на демони; алхимиците изпълвали масивни томове със странни формули, свързани с мистичните свойства на краставите жаби и драконовата кръв. В тъмното поле на средновековното суеверие израснала и разцъфтяла и Мистичната роза, задушена накрая от бурените на фанатизма. Странни векове, в които фалшивата вяра излагала на опасност мъдростта. И все пак кой смее да отрече, че мистичните традиции са оцелели и облечени в думите и символите на египетските митове и химия, все още били на разположение на онези, които имали очи да видят изкривената истина?

На фона на догматичното невежество и безцелен педантизъм ясно изпъква светлата личност на граф Сен Жермен. Майстор на старата мъдрост, вещ в забравените истини и всички чудни изкуства на древността, ерудиран много повече от всеки свой съвременник, със собствените си забележителни постижения тайнственият граф олицетворявал метафизичните традиции на пет хилядолетия. Стотици пъти е бил задаван въпросът: Откъде се сдобил Сен Жермен с удивителните си познания за природните закони? Как от век на век продължавал да живее, неподвластен на естественото разложение, еднакво неизбежно за краля, свещеника и бедняка? Той бил говорителят и представителят на философското братство, съхранило се чрез приемственост, установена още от древногръцките и древноегипетски първожреци. Сен Жермен бил получил Логоса. Със своята мъдрост той смущавал знаещите. Този живот на един-единствен човек приравнявал със земята схоластичното самодоволство, градено две хиляди години.

La Très Sainte Trinosophie е извънредно значима с това, че излага духовните процеси, имащи като краен резултат адептството. Това е дневник на съзряването на душата. Възможно е да се описва приемането на самия Сен Жермен в мистичното братство, на което накрая той става Великият майстор. Тъй като целта на ръкописа била да послужи като наставление на ученици, вече запознати с тайната терминология, целият разказ е предаден символично под формата на ритуали и алегии, почерпени от обредите на класическата епоха. Макар първият прочит да предизвиква единствено объркване, дълбокият и внимателен анализ на текста постепенно ще го осветли. Всеки ще открие това, което сам знае, ще го разтълкува според това, което той самият е, и ще го приложи в съответствие с това, което самият той желае. Символите могат да означават всичко, но под многообразието от тълкувания, на които те се поддават, се крие мъдрост проста и неизбежна, която само наистина мъдрите могат да разберат. Отпадат схващания, теории и убеждения. В основата на всеки символ стои факт. Ръкописът изобилства от тези забулени факти и самият автор ни напомня, че нито една част от него не е без скрито значение.

La Très Sainte Trinosophie е разделена на дванадесет части. Всяка има съответното оформяне. Първите части явно черпят вдъхновение от нео-египетски ритуал, наречен Ритуала Мемфис, а изпитанията на кандидата са директно свързани с четирите елемента – земя, вода, огън и въздух. Цялостният модел на документа е зодиакът, на чиито знаци отговарят дванадесетте части. Зодиакът е великият цикъл на душата. Древните възприемали първия знак за началото, а последния – за края на всички земни дейности. По подобен начин Овен символизира началото на обновлението, или навлизането на душата в светлината на пролетното равноденствие на философския цикъл, докато знакът Риби олицетворявал завършека на свещеното пътуване и постигането на Великото дело.

В тази книга за Тройната мъдрост Сен Жермен използва главно алхимични символи. Това по никакъв начин не означава, че той всъщност пише за химични процеси, защото, както твърдят повечето от великите алхимици, производството на материално злато е най-незначителната част от тяхната наука. За да стане ясен смисълът, вложен от Сен Жермен, и явни връзките между зодиакалните знаци и алхимичните процеси, може да помогне следната таблица.

Овен	Обезводняване	Изпъждане на животинската душа посредством силна топлина. (Пречистване чрез огъня на аспирацията)
Телец	Съсирване	Обединение на частите; постигане на целенасоченост.
Близнаци	Сгъстяване	Състояние на втвърдяване; влагане на волята.
Рак	Разтваряне	Разтваряне, оставяне в течено състояние; личността става универсална.
Лъв	Усвояване	Омекване посредством топлина и влага; усъвършенстване на ума в мъдрост (топлина) и въображение (влажност)
Дева	Дестилация	Отделяне на непостоянния принцип от същността; освобождаване на душата от връзката ѝ с ограничението на тялото.
Везни	Сублимация	Пречистване на елементалните тела; увеличаване на вибрационните хармонии на тялото.
Скорпион	Разлагане или гниене	Философската смърт; изкуствено разлагане, чрез което духовните и материалните елементи биват разделени едни от други.
Стрелец	Изгаряне	Изгаряне на отпадъците; огънят на душата поглъща външното тяло.
Козирог	Ферментация	Превръщане на органичното вещество в нови съединения чрез фермент; изграждане на Златния човек.
Водолей	Умножение	Процес на увеличаване; адептство.
Риби	Проекция (в алхимията този термин обозначава поръсването с прах от Философския камък за получаването на злато или сребро – бел. прев.)	Процесът на превръщане на грубата същност в Злато; довеждане до съвършенство на Делото; безсмъртие; в Източната традиция – състоянието на Буда.

Подредбата на тези символи и процеси варира незначително при различните автори, но принципът е винаги един и същ – превръщането на не-Аз-а в Аз-а; пропиването на външния живот с вътрешно изящество; проекцията на душата върху нейното физическо обкръжение; сублимацията на лошото в добро; умножаването на красотата, любовта и истината, докато прахът на проекцията (мъдростта) накрая пропие целия свят. Алхимиците ни казват, че миниатюрна частица от “Червения лъв” може да превърне в чисто злато нещо сто хиляди пъти по-тежко от нея. Мъдростта – и само мъдростта – може да направи това, защото един мъдър човек може донесе съвършенство на всички епохи, а малко истина с времето така ще се разрасне, че и вселената няма да я побере.

Ритуал, който не е несходен с представения в тази творба, откриваме в “Попол Вух”, свещената книга на индианците Киче от Централна Америка. В търсенето на мъдростта неопитът минава през дванадесет изпитания: той прекосява река от кръв (Овен), река от кал (Телец), забелязва уловка (Близнаци), влиза в къщата на мрака (Рак), после в къщата на копията (Лъв), в къщата на студа (Дева), в къщата на тигрите (Везни), в къщата на огъня (Скорпион) и в къщата на прилепите (Стрелец), където умира (изгаряне). Рисунката в началото на девета част от книгата на Сен Жермен изобразява смърт. Тялото на индианския неопит бива изгорено на кладата (Козирог), пепелта – пръсната над реката (Водолей), за да се превърне в човек-риба (Риби). В тази форма посветеният, завършил цикъла, унищожава злия дух, който му е бил противник в хода на ритуала. Дванадесетте господари от Шибалба, които са Пазителите на Тайнствата, са, разбира се, боговете на зодиака.

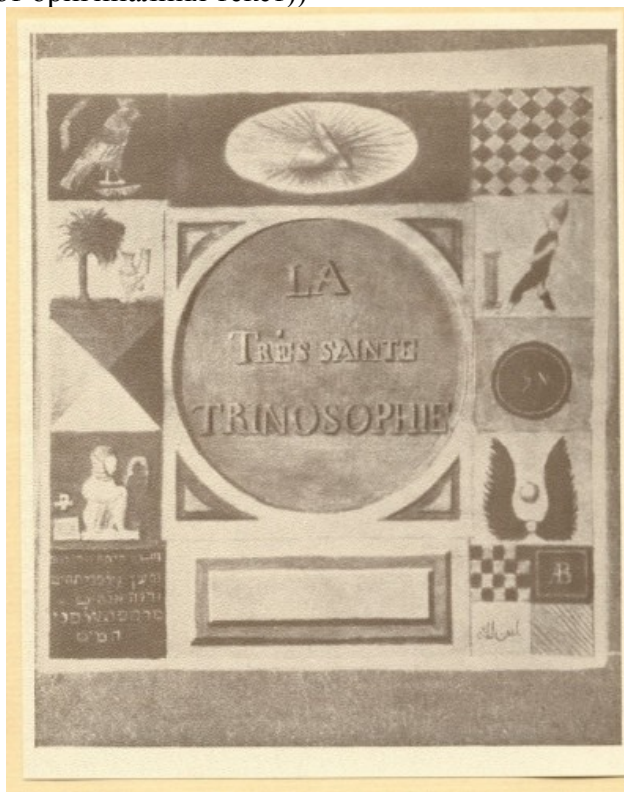
Докато следваме Сен Жермен през пластовете лава на Везувий, наистина “прекращаваме прага на царството на Персефона”. Ние вървим след него, докато душата му дири истината. Сега четем само

символите и разбираме само отчасти, но накрая трябва да постигнем онова, което той е постигнал, и да се изправим пред вселенския ред със същата храброст, подтиквала и него по пътя към майсторството. Неговите символи са от Книгата на живота и макар в ежедневните събития и случки да не съзираме изпитанията, за които той пише, всеки от нас се изправя, в своя собствен свят от преживявания, пред същите опасности, предадени тук. Лутаме се из пещерите на несигурността, призрачните форми на съмнението ни мъчат, страхът отслабва силите ни, егоизъмът – способността да виждаме, невежеството – смелостта ни. Но всички ние сме алхимици в лабораторията на живота и дестилираме еликсира на опита. Когато му дойде времето, всеки ще е постигнал съвършенството на тази тайнствена алхимична течност и с нея ще пропише себе си и своя свят. Неблагоприятните метали на настоящата епоха той ще поръси с магическия прах, открит от душата му; желязната, сребърната, медната и оловната епоха ще изчезнат, за да блесне Златната епоха на философите.

ТЪЛКУВАНЕ НА ИЗОБРАЖЕНИЯТА И ТЕКСТА

Част първа

(Изображение 1, стр. 34 (от оригиналния текст))



Многообразието от символи на заглавната страница на ръкописа е ценен ключ към тълкуването на цялата творба. Дьо Живри описва тези знаци по следния начин: “Символизмът на този автор е египтианизиран според тогавашната мода. На заглавната страница на творбата *** откриваме *** птицата на Хермес, дърво със златни плодове и ваза, в която се извършва делото, основния материал под формата на топка, обгърната от две крила, и сияен триъгълник, съдържащ Божественото име. На друго място той добавя: “Отдясно е староеврейското име Ел, а отдолу на арабски е изписано друго божествено име; буквите АВ, намиращи се близо до последното, показват азбуката и символизират Словото – Божественото слово. Отляво има надпис на староеврейски, взет от първите стихове на Битието: “А земята беше безвидна и пуста (Хоху-ва-Боху); тъмнина се разстилаше над бездната, и Дух Божий (Руах Елохим) се носеше над водата.”

Буквите в златния триъгълник не образуват свещеното име Йехова, но разкодирани, издават тайнствените думи: “Дишай след Този.” Това, че се има предвид “диханието на душата” на кабалистите, е очевидно от крилата зад ястреба на Ра в горния ляв ъгъл. Вторият квадрат отгоре надолу вдясно има

особено франкмасонско значение. Кандидат за посвещаване в Тайнствата е застанал в символична поза пред олтар – “обут само с една обувка”. Буквите *AL (EL)* на староеврейски в малкия кръг са едно от десетте кабалистични имена на Бог, означаващо “Бог, Създателят”, и се свързва със сефирата Хесед, или милосърдие. Буквите *AB* са мистичният подпис на автора, който бил “баща” (абба), или господар на тайната мъдрост. Буквите са и абривиатура на алхимичен процес. Арабското “божествено име” в действителност се състои от думи на иврит, написани с арабски знаци, които казват: “Господ Бог пречиства.” Староеврейският надпис в долния ляв ъгъл, макар и без съмнение да е вторият стих от Глава първа на Битие, не отговаря точно на официалния текст. Има променени букви и новият смисъл на откъса е: “Земята ще се превърне в мрачна пустиня. Ще има вопли, ще владеят омраза и ужас. И Дъхът на Ел-хим, поради присъствието на духа, ще унищожи онези, които са се отклонили от Бог.”

Анализ на текста

В началната глава Сен Жермен описва много находчиво състоянието на повторното падение на човешката душа. Тъмницата на Инквизицията е областта на животинското съзнание на човека. Физическият свят, в който владеят инквизиторски инстинкти, представлява стаята за мъчения на душата и дома на изпитанията. За мъдреца материалната вселена е предверието, където се събират онези, които чакат да бъдат приети в свещените обреди. Когато графът говори за “това изгнаническо място” и “монарсите, които го управляват”, той има предвид илюзорната вселена и “владетелите на този свят”. Ето мита за Прометей, титана, прикован за скала в Кавказ заради разгласяването на тайна, и Луцифер, окован в преизподнята заради гордостта си.

В хода на първите страници може да се проследи алегорията за Блудния син. Отначало се описва героичното състояние на човечеството по време на Златната епоха, преди появата на този свят на греха и смъртта. Сен Жермен разкрива себе си като “обсипан с благословиите небесни и заобиколен от сила, невъобразима за ума човешки.” После казва: “Един миг всичко разруши.” Тайнството на Грехопадението никога не е било разкривано на непосветените. Великият цикличен закон, помел войнствата огнени Искри към бездната, е познат само на избраните. В мрака на хаоса духовете бунтовници основали своя свят. Те построили космоса и били затворени във всеки от материалните елементи, създадени от волята им. Когато долната земя била завършена, великият Отец пожелал да притегли обратно в Себе си Своите блудни създания. За да постигне това, Той направил така, че от Неговата собствена същност да излезе Неговото *СЛОВО* – Сотар, или Месията. Като слязъл от Дома на светлината, този божествен Архонт затъмнил своя блясък и като облякъл своето величие в тъмните земни роби, поел върху Себе си кръста на циклите.

За гностиците физическата вселена била съставена от остатъците на духа. Тя била недоносената рожба на пространството. Физическото съществуване било наказанието на природата за непокорството на ангелите. Това било ясно изложено в ритуалите за посвещаване, които учили, че хората са се преродили в земни тела като наказание за прегрешенията си. Тези, които били постигнали съвършенство, повече не се раждали, а преминавали – като Буда при своето Велико избавление – в Нирвана на мъдрите, състояние, в което няма раждане и смърт. От подземията на физическото мъдреците освобождавали себе си посредством практикуване на своите езотерични обреди. Постигнали съвършена мъдрост, тези Посветени проникнали през твърдата като елмаз стена на смъртната сфера и изплували в Божията светлина.

Алхимичното тълкувание е свързано с елементалните духове, затворени във физическите форми на елементите. Трябва да се отбележи, че в хода на изпитанията, водещи към посвещаването, Сен Жермен идентифицира *себе си* със субстанцията, от която трябва да бъде получен Философският камък. Той е самата алхимична *материя*, преминаваща през дванадесет цикъла на пречистване. Така става ясно, че за алхимиците тяхното Велико дело се състои в това да трансформират самите себе си. Земята (тъмницата) е пълна с душите семена на благородни метали; тук те са затворени в очакване на Умението и Мъдростта. Както златото съществува във всяка песъчинка, но е неспособно да се прояви, ако не бъде стимулирано посредством алхимични процеси, така семената на истината, красотата и познанието съществуват в мрачната земя на животинския организъм на човека. Развиването и усъвършенстването на

тези скъпоценни добродетели се насърчава с дисциплина и когато му дойде времето, всички низки инстинкти и намерения биват трансформирани в златото на душевната сила.

Част втора

(Изображение 2, стр. 40)



В своите бележки върху “Пресвета тринософия” Живри обръща внимание само на алхимичния аспект на символизма в това изображение. По неговите думи то “показва мъж, който се визира в пророческа чаша, представляваща магическо огледало. На подпората на масата се виждат съединените образи на Слънцето и Луната; в горния ъгъл поставените един зад друг различно оцветени правоъгълници разкриват фазите на Делото; а двойният знак на фалоса в кръг символично отразява мъжкото и женското в херметизма. Надпис, съставен от гръцки букви и измислени знаци, дава формула за съставянето на Златото, или Краля Слънце, чрез смесване на злато и сребро, съживени от енергичния живак; свързан със синия правоъгълник, на който е дадена тази формула, по-долу се намира друг, червен правоъгълник, съдържащ надпис с правилото за огъня в пещта, с букви на иврит.”

Един внимателен анализ обаче ни кара да предполагаме наличието на по-дълбок смисъл. Кръгът горе вдясно, макар на по-повърхностно ниво да може да се приеме за фалически, всъщност е окултна монограма или печат, съдържащ две гръцки букви. В превод те означават “Божията светлина” и “Светлината на откровението”. Правоъгълниците горе вляво са елементите. Подредбата е ориенталска. Долните четири имат за корона петия – квинтесенцията, тайнствения Етер на мъдреците. Надписът на горната плоча описва съживяването на семето на душата от топлината на източния вятър (Овен). Прави се връзка и с Дъха, който се движи в съда или по повърхността на водата. Появява се числото 62, придружено от предупреждението да се отвори божествената порта (ясновидство) с помощта на съда или чашата. Дали чашата (кивотът) съдържа водата на Лета, от която, когато пият, душите, слизачи към

физическия свят, губят всякакъв спомен за божествения си произход? Или пък в нея е водата на Мнемозина, течаща при вратата на мъдростта, от която адептите пият, водата на паметта, която кара душата да помни своята същност и произход?

Женската фигура е Изидата в ролята си на посветителка. Тя е Природата, а черната ѝ пола е видимият свят, който скрива част от тялото ѝ. Голият мъж е неофитът. Без дрехи е дошъл той на белия свят и без дрехи трябва да се прероди. Лишен от всякакви украшения, от всички символи на положение и власт, той не може да внесе в храма нищо, което притежава – само това, което е.

Масата, поддържана от Слънцето и Луната и в основата на която гори вечният огън, е светът. Предметите, които са върху нея и които Изидата държи, са символите на три от малките аркани в картите Таро. Цялостната подредба всъщност е сходна с картата от Главната аркана на Таро, наречена Магьосника ли Фокусника. Чашата е символът на водата, *острието на копие* – на огъня, а *жезълът* – на въздуха. Огън, въздух и вода са символите на Великия Магически Агент. На иврит имената им са *хамах*, *руах* и *маджим*, а според Кабала първите букви на всяка от думите – *х*, *р*, *м* – образуват *хирам*. Това е невидимата есенция, която е баща на четирите елемента и се нарича Хирам Телат Мехасот – Хирам Универсалният агент, единна същност, троен аспект, в който е скрита мъдростта на целия свят.

Написаното на иврит над главата на Изидата се превежда: “При страдание те ще се обърнат към Давация”, което значи, че онези (мъдрите), които са се уморили от светския живот, ще потърсят мъдростта, от която идват всички добри неща.

Анализ на текста

Тук започва предаването на ритуала в посвещаването. Ученикът е дочакал уречения момент в тъмната материална вселена, която е утробата на Тайнствата. Процесът на философското раждане се осъществява в съответствие с древния и неотменен закон. Неофитът, забулен и носещ Златната клонка (имел), приближава железния олтар.

Изборът на Везувий за място на посвещаването е изключително уместен. Отворът на вулкана води към пластове, обитавани от подземните божества, които първо трябва да бъдат умилостивени. Вулканът е и символът на алхимичната пещ. Булото означава, че неофитът е достигнал състоянието на такъв, който вижда през було; или в християнските тайнства, “като през мътно стъкло”. Плиний споменава имела като “лек за всичко”. Вероятно това е Златната клонка, дадена на Еней като пропуск към ада. Ето как сър Джеймс Фрейзър (шотландски антрополог, написал книгата “The Golden Bough: A Study of Magic and Religion – бел.прев.) прави следния коментар върху изложената от Вергилий церемония по посвещаване:

“Щом се е считало, че имелът, жълта повехнала клонка в тъжните есенни гори, съдържа семето на огъня, нима за окаения скитник из сенките на ада може да има по-добър другар, който хем да осветява пътя му, хем да му служи като тояга? Въръжен с нея, той може смело да се изправи срещу страховитите привидения, които среща по своето изпълнено с приключения пътуване. Ето защо когато Еней излиза от гората и стига брега на реката Стикс, която влачи водите си през тресавището на ада, и намръщеният лодкар отказва да го вземе, той трябва само да извади от пазвата си Златната клонка и да я вдигне високо – веднага грубиянинът трепва от страх при тази гледка и покорно приема героя в разнебитената си лодка, която потъва дълбоко под необикновената тежест на живия човек.”

Имелът е паразитно растение и като такова символизира божествения човек в тленното тяло. Душата израства от тялото и в тялото, но не е част от него, защото както дървото се храни от земята, така тялото се поддържа от материални източници; имелът обаче черпи жизнени сили не от тъмната глинеста почва, а от дървото и въздуха. За имела се твърди, че свети в тъмното, и е наричан факлата на мъдрият човек. Неговата сияйност е светлината на вътрешните органи – аурата на мозъка. Онзи, който носи клонката, обявява, че е готов да бъде посветен.

Неофитът поставя клонката върху железния олтар; той се предава на закона, като приема отговорностите на духовния прогрес. Свещеното Слово е изречено. Осветената клонка се възпламенява – жертвата се приема. Земята се разтваря. Кандидатът се спуска като в огромна бездна. Мъглата се разсейва и се разкрива обширна пещера – тъмната майка, от която трябва да се родят всички неща – по важност подобна на пещерата на нимфите на Порфирий. Дългата бяла роба е безшевната дреха на

Назаретянина, изтъкана от безкрайната нишка на опита. Медната лампа е просветлената любов, без която никой човек не може да следва тесния път на мъдростта. Облечен в чистота, озарен от състрадание и разбиране, неофитът върви през черната сводеста галерия, която води към безсмъртието.

След дълъг път галерията свършва пред квадратна стая, от която навън водят четири врати. Това е Залата на избора. Вратите символизират пътищата, които душата може да поеме. Черната врата е пътят на аскетизма и усилията; червената – на вярата; синята – на пречиштането, а бялата – на адептството и най-висшите Тайнства. В Бхагавад-Гита Кришна описва тези пътеки и хората, които ги следват, и обявява, че последната е най-висшата и съвършена.

Неофитът влиза през черната врата на аскетизма и усилията и се кани да излезе през червената врата на озарената любов, но тя се затваря пред него. Той се обръща към вратата на пречиштането и жертвата, но и тя не го приема. Тогава звездата, символът на неговия личен демон, или дух покровител, излита през бялата врата. Съдбата е определила адептството. Неофитът тръгва след звездата си.

Алхимичният смисъл на предаденото разкрива, че в началото на Великото дело силата на избора се дава на действащия, за да реши крайната цел, към която ще са насочени усилията му. Черната врата символизира правенето на материално злато; червената врата – универсалното лекарство за изцелението на народите; синята – Еликсира на живота, а бялата – Философския камък. В случая избраната врата ни разкрива аспекта на Великото дело, към който се стреми авторът.

Част трета

(Изображение 3, стр. 44)



Два лъва, червен и черен, пазят Короната. Короната е Кетер, изворът на мъдростта. Царят на животните олицетворява великодушието и владичество. В древността лъвските фигури украсявали кралските тронове. Тези животни били и пазители на портите, а в Египет сфинксът, лъвицата с човешка глава, охранявала входа на Дома на Тайнствата.

Надписът върху хълбока на лъва е обърнат. Обърнатият символ означава преиначена сила – великодушието се превръща в тирания, могъществото води до деспотство. В уводната част на

съчинението си Сен Жермен предупреждава ученика си за два неприятеля, които неофитът трябва да победи. Единия той нарича *злоупотреба със силата*, а другия – *недискретност*. Черният лъв символизира тиранията, а червеният – похотта. Онзи, който иска да се сдобие със съвършена мъдрост, трябва да победи тези животни, за да стигне до короната, издигаща се над тях. Черният лъв е изкушението на силата – импулсът да строим тленна империя в една духовна вселена. Червеният лъв е изкушението на притежаването. Негови служители в човешкото тяло са сетивните възприятия, които отклоняват търсеция от свещения му път и го водят в измисления свят на страстите и желанията. С тези гротескни чудовища не може да се прави компромис.

С откровението се появяват лъка на волята и две стрели с върхове на копие. Лъкът трябва бързо да бъде опънат и пратен в сърцето на всеки от двата звяра. “Убий желанието”, заповядва източният учител. “Съсечи амбицията”, е написал западният мъдрец. Облаците, на които са застанали лъвовете, символизируют илюзорността на блясъка и тържествеността на света, докато в чистото небе над тях златната Корона не се нуждае от подкрепа. Мъдростта сама себе си поддържа, но всички други тела и състояния се опират на крехкия материал, “от който са направени сънищата”.

Таблото над лъвовете повелява човек да коленичи и да отдаде почитта си на всемогъщия Бог, който праща Своята любов на крилете на великолепието от първия ъгъл на света (Овен). То съобщава още, че шестият знак, който е могъщ, е край и завършеността на епохите. Дева, шестият знак от зодиака, е символът на служенето и себеотрицанието, чрез които могат да бъдат победени лъвовете. Онзи, който се отказва от живота заради мъдростта, ще получи по-пълнен живот.

Под лъвовете има табло с гръцки букви, които означават: “Всеки трябва да се напръска със своето собствено вино от планината на Хиос (в древността този остров бил известен с качествено си вино – бел. прев.). Той трябва да пие за Бог и за гората. Той трябва да отдаде себе си в замяна на онова, което жадува.” Това са думи от стар ритуал. Гората е била символ на Дионис и именно в чест на този бог на горите и виното ритуалът на участието е бил първоначално създаден. Да пиеш от собствената си кръв, или да се напръскаш със собственото си вино значи да се изпълниш, да се пропиеш с вътрешната душевна сила. Ферментацията била присъствието на Бакхус, животът в сока на гроздето, и гръците използвали символа на опиянението – а също и ислямските суфии – като изразител на екстаза. Те описвали човека в състояние на екстаз като “опиянен от Бог”.

Анализ на текста

Първото посвещаване е това на *земята*, олицетворено от галерията от черен мрамор, пътя в подземните части на вулкана. За да бъде преминато това изпитание, тялото трябва да бъде укротено във всички свои части, за да се превърне в съвършен инструмент на озарената воля. Атомите и молекулите му трябва да завибрират наново, докато не остане и частица от физическата тъкан, която да не пулсира с духовно насочена енергия.

Второто тайнство в ритуала Мемфис е на *водата* и в началото на тази част кандидатът се озовава на брега на обширно подземно езеро. Това е морето от етер, което разделя двата свята. То е хумидното тяло на земята, сферата на зараждане. Онзи, който иска да стигне невидимия свят, трябва да прекоси това море, с други думи да овладее способностите на природата да поражда. Воден от ярката звезда, кандидатът се хвърля във вълните. С лампа на главата (духовният огън е издигнат в епифизата) той се опитва да победи водите на етерния свят. Останал без сили, той призовава за помощ Универсалната причина. Появява се лодка, в която седи кралят на земята със златна корона на главата си. Но лодката сочи *обратно* към брега, от който неофитът е дошъл. Коронованият предлага земните царства, но ученикът на мъдростта, издигнал се над тези неща, не може така лесно да бъде изкушен. Смелостта на взетото добродетелно решение му вдъхва сили и подпомогнат от невидимите духове, кандидатът продължава към далечния бряг. Пред него се издига сребърната стена на луната, господарката на морето, чието владение той е преминал.

Очаква го *огненото* посвещаване. След като е овладял жизнения принцип на природата, чрез който се контролират растежът и размножаването, идва ред на кандидатът да се изправи пред амбицията, огъня на гордостта и пламтящата тирания на прекомерните чувства. Той вижда лъвовете, символите на

огъня. Ключът към начина на действие се разкрива от йероглифите. Львовете, надписът и стената се разпадат. Пътят се простира през света на вечния огън.

Алхимичният аспект на символизма тук е пречишването, или измиването на елементите на Камъка. В този процес на пречишване те минават от земно състояние през парообразно или водно, до огнено или газообразно. Лунната влажност, присъстваща във всички тела, трябва да бъде пресушена. Това е накарало гръцките философи да заявят, че “сухата душа е мъдра душа”. Според тълкуванието на платонистите това означавало, че овладяването на лунния принцип слага край на царуването на разложението, на което всички тела са подвластни. Луната управлява физическото зараждане, запазването на тленните форми, но слънцето властва над духовното раждане, създаването на нетленни тела. Човекът е рожба на огъня (слънцето), водата (луната) и въздуха (птицата на Тот). Изкушението, отправено от краля със златната корона, подсказва една от най-често срещаните трудности в алхимичната традиция. Мнозина от опиталите да постигнат мъдростта, са претърпели неуспех, тъй като са попаднали в плен на мечтите за богатства. Материалното злато изкушава и отклонява алхимика от духовното търсене на просветление и безсмъртие.

Част четвърта

(Изображение 4 стр. 48)



Върху олтар, образуван от дванадесетте спирали на крилата змия, увита около копие, стои чашата на Вечността. Емблемата е почерпена от Ритуалите на Серапис. Дванадесетте кръга на змията символизират философската година и спираловидния ход на Аин (в кабала – Изначалният Бог, Абсолютната пустота – бел.прев.) през зодиакалните съзвездия. В подготовката на Камъка на мъдреца елементите минават през дванадесет етапа на усилване. Във всеки от тези цикли силата на веществото нараства, факт, който подсказват уголемяващите се спирали на змията. Фигурата напомня и на това, което мъдреците са нарекли философски вихър – естествената форма на душевната сила в човешкото тяло.

В “Разбулената Изиди” Е. П. Блаватска пише: “Преди нашата планета да стане яйцевидна или кръгла, тя е представлявала дълга диря от космичен прах, или огнена мъгла, която се е носела и извивала като змия. Това според обясненията бил Божият дух, движещ се в Хаоса, докато дъхът му отгледал космичната материя и я накарал да приеме пръстеновидната форма...” В “Халдейски оракули” Вселенският огън е описан като движещ се змиевидно. Тук символът е Вселенската мъдрост, която се движи като крилата змия по повърхността на примитивния хаос – с други думи, невъзроденото тяло на неофита. Ритуалът на Сабазийските тайнства включвал рисуването на жива змия на гърдите на кандидата. На рисунката змията е увита около гръбнака – копието – и образува подходящата опора за чашата на безсмъртието.

До този странен олтар стои украсеният със скъпоценни камъни меч. По ножницата му едва доловими са древните символи на окото, сърцето и устата, олицетворяващи Съзидателното триединство – живот в сърцето, светлина в окото, дъх в устата. Животът, светлината и дъхът са източниците на всички неща и от техния съюз в символа на кръста кандидатът трябва да изработи оръжието, с което да се пази от стихийната тъмнина. Символът на цикличното движение трябва да бъде победен от мъдростта. Това е “мечът на бързото решение”, с който източният неофит трябва да разреже ниско змиевидните клони на баяновото дърво на света (баяновото дърво е индийско тропическо дърво, което, когато семената му попаднат в процепите на друго дърво, израства и се увива около него – бел.прев.), символ на самообновяващите се цикли и закона за прераждането. Змията е спиралата на еволюцията; чашата съдържа искрящото нирванично море, с което накрая душата се слива; мечът е *озарената воля* – същият меч, който разрешава загадката на Гордиевия възел на живота, разсичайки го с един-единствен удар.

Тайнствените думи върху таблото отгоре продължават тази мисъл. В превод те звучат така: “Благоговей пред този съд (кивота, чашата) на Вечността; щедро предложи от себе си част на *IA* (Iah или Jah, Jehovah) и на ъгъла в изкупление.” Това произхожда от символизма на халдейците, които считали Вселенската причина за Господар на ъглите.

Анализ на текста

Кандидатът приближава огненото пространство. Огромно пламтящо море (астралният свят), ширнало се във всички посоки, кипи с адска ярост. Духът покровител нарежда на кандидата да пристъпи напред. С ум, съсредоточен върху Реалността, ученикът се подчинява и открива, че огънят е изгубил топлината си. Така той крачи невредим из буйните пламъци. Озовава се в Храма на Звездния огън, в центъра на който се намира зеленикаво-златната фигура на змия с рубинени очи и ромбоидни люспи. Природата на огъня е разкрита – от текста разбираме, че половината от него гори с ярка светлина, докато другата половина е затъмнена и черна. Змията тук е змията на астралната светлина, която според Елифас Леви се увива около всяко цвете, което расте в градината на Кама, или желанието. Медитирацията йогин познава добре значението на Дома на огъня и змията, която го пази. Тук кандидатът открива важността на Вселенския огнен дух, който, обърнат надолу, е коренът на всяко зло, но обърнат нагоре, притегля всички хора към мъдростта. Огънят-змия трябва да бъде победен. С меч в ръка кандидатът нанася удар по медните спирали. Месингът е сплавта, символизираща човешкото тяло преди да бъде редуцирано от философията до своите прости елементи.

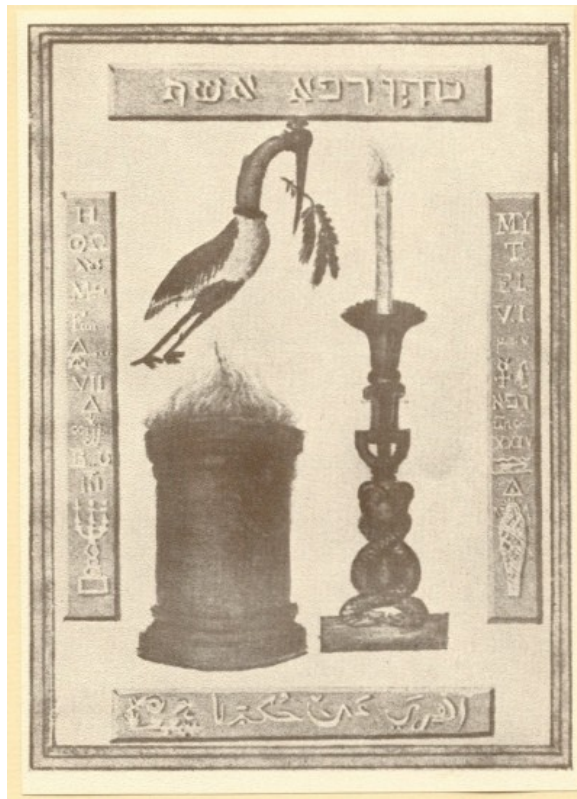
Владетелят на Огнения свят е победен. Сетивата са под контрол; желанията са под желязната власт на волята. Гневът, омразата и гордостта са прогонени от душата. Трите огъня на илюзията са угаснали. Миражът на астралната светлина избледнява в страховит изблик на звук и цвят. Кандидатът е издигнат през сводовете на подземния свят. Той бързо минава покрай чудовищата, обитаващи границите на невъздържаността. Кръстовидният меч разпръсва долното множество на мрака. Нагоре и още по-нагоре, през многобройните пластове на планетата (орбитите на вътрешните звезди) се издига неофитът след прекараните три дни (степени) в тъмнината на Хадес. Камъкът е изтъркалян настрани и най-сетне в своето великолепие той се издига в светлината на деня – въздушната сфера, обитавана от ума, на който идва ред да бъде покорен.

Тук алхимичната философия е очевидна. Кръглото пространство е съдът за дестилиране, поставен в центъра на запалената пещ. Змията символизира елементите в ретортата (съд за дестилиране

– бел.прев.), а кандидатът – други елементи, които имат способността да разложат и разядат змията. Издигането на кандидата през стените на глобуса олицетворява парите, които се изкачват през дългото гърло на съда и се избавят от горещия пъкъл долу.

Част пета

(Изображение 5, стр. 50)



Странната птица, увиснала над олтара, е свещеният ибис, символ на Тот, египетския бог на мъдростта и книжнината, и покровител на алхимията. Подвижният философски Меркурий (живак – бел.прев.) е този, който може да остане в суспендирано състояние само “когато е заобиколен от пламъци”. Под философския Меркурий трябва да разбираме възродения принцип на интелекта – ума, който става истински озарен на пламъка на вдъхновението. В човката си птицата носи зелена клонка, акацията на франкмасонството – символ на прераждането и безсмъртието чрез духовно просветление. Черните крака и крила символизират *земния* принцип, сребристото тяло – *водния*, червената глава – *огнения*, а златната шия – *въздушния* принцип. Така духовните тела на елементите са обединени в едно философско създание, птицата на мъдрите – феникса.

До *птицата* и *олтара* се намира сложно украсен свещник, чиято основа е оформена от усукани една около друга змии. (Ида и Пингала?) Горният край на свещника завършва с лотосов цвят, от който се издига запалена свещ. Това е светлината на душата, вътрешното сияние, което разкрива истината на птицата. Както външното съществуване на човека е осветлено от външното слънце, на чиято светлина той вижда всички временни грижи, така неговото вътрешно съществуване е озарено от светлината на душата, чието сияние прави видима работата на божествения ум вътре.

Надписът отдолу гласи: “На силните се дава товарът.” Това се отнася за изискванията, на които трябва да отговаря адептът. Великите истини на живота могат да бъдат поверени само на онези, които са минали през проверката на характера и разбирането. Надписът на таблото отгоре заръчва на читателя да “Запали огън на хълма, за да може приношението да се издигне към Желания.” Символизмът е заимстван от староеврейските ритуали. Върху олтара с изгорен тамян непрестанно горят огън. Това е огънят на святата аспирация. Той поглъща грубите елементи на тялото и ги превръща в качества на душата, символизиращи от парите на тамяна, които се издигат като доказателство за духовното съглашение между Създателя и устремното към Него човечество.

Таблото вдясно описва церемонията, която съпътства изграждането на свещения огън. Това вляво съдържа част от ритуал и гласи следното: “Когато годините на това съществуване приключат и душата, излязла с последния дъх, наближи портата на безсмъртието, нека птицата бързо я отнесе в обителта на мъдрите.” В египетските ритуали душата на Посветения напускала във формата на птица, която е изобразена да се носи над ложето на мумията. Душата птица със зелената клонка е свързана с Месианското тайнство, изложено в “Книгата на мъртвите”. Мъдростта дава безсмъртие на душата. Без мъдростта душата трябва да загине с тялото. Това е тайната на ритуала *Поява през деня* или *Издишване на Ка* (Ка според древните египтяни е жизнената сила, която напуска тялото при смъртта – бел.прев.)

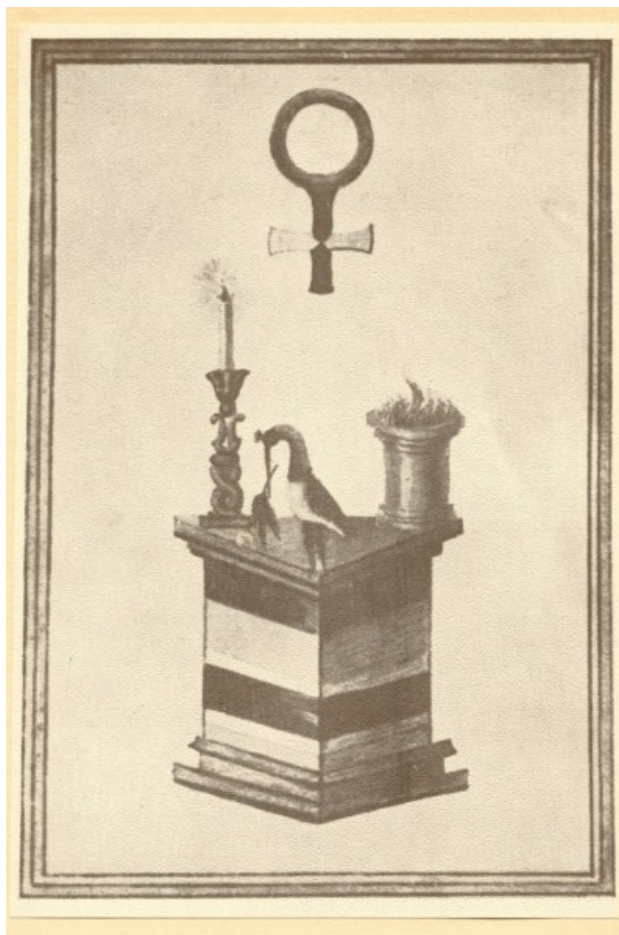
Анализ на текста

Следва кандидатът да преживее тайнството на *въздуха*, или интелектуалния принцип. Той е издигнат от дълбините на земята от своя дух покровител към по-висшите сфери. Под него е пустинята. Специално внимание се обръща на триъгълни образувания – пирамидите. Един ранен ръкопис от нашата колекция потвърждава, че египтяните са били способни да произведат Философския камък без изкуствена топлина, като са заравяли ретортата в пустинния пясък, който е осигурявал точната температура за алхимични експерименти. Тук пустинята е символ на сухотата и безплодието на непробуденото съзнание. Във физическата вселена духовните ценности линейат, но ето че наред този тленен свят се издигат пирамидите, върховни символи на духовната алхимия – храмове за посвещаване в Тайнствата в пустинята на чакането. Съществено е това, че атмосферата на Египет е особено благоприятна за увековечаването на древните монументи на познанието, които, преместени на друго място, бързо се разпадат. Ето как материалният свят, пустинята, е естествена лаборатория, в която върховната химия се постига чрез страдание и аспирация.

Издигането и падането на кандидата през пространството е свързано с редуването на веществата в ретортата, при което те минават през цикъл на разреждане и утаяване, за да бъдат изтеглени накрая през гърлото на съда. Хермес използва този образ, за да изложи тайнството на прераждането, периодичната смяна на душата от временно към звездно състояние, и окончателното ѝ освобождение чрез посвещаване. Достигнал горния край на интелектуалната сфера, кандидатът е неспособен да продължи да функционира и губи съзнание.

Когато идва на себе си, той вижда, че е облечен в звездна дреха, същата, за каквато говори Апулей в своята “Метаморфоза” и която са носели адептите от Ритуала на митраиските тайнства. Звездната дреха символизира не само ауричното тяло, но и новия вселенски аспект на съществуване – звездното съзнание, резултат от изживяването на процеса на посвещаване. Кандидатът може да се върне към теснотата на своя физически свят, но никога вече не може да стесни съзнанието си в границите на физическото състояние. Звездното тяло е неговият възроден и озарен интелект.

Разшифроването на странните знаци, означаващи името на *птицата* със зелената клонка, дава следния смисъл: “Да бъде даден живот” – тоест безсмъртието. Името на олтара звучи по следния начин: “Короната, Кетер”, а разшифрован: “Където ще бъде вратата на входа”. Двете заедно означават: “Безсмъртието ще бъде дадено при входа на Дома на Мъдростта.” Името на *факлата* е *Светлина*; преведени обаче, знаците гласят: “Монетата ще бъде скрита и забравена.” Тази монета на предсказателя трябва да бъде разбрана в смисъла на Монетите от Таро, тъй като тази малка аркана символизира материалното тяло. В такъв случай надписът може да се прочете като: “Тялото на мъдрия ще бъде скрито.” Тази мисъл е била точно следвана от старите адепти. Гробовете на Посветените никога не са били открити; а в известното розенкройцерско гробище местата, където са били положени Братята, са белязани само с Розата. По време на ритуалите по посвещаването, които се извършвали в невидимите светове, физическото тяло на неопита било скрито на тайно място, за да не бъде смушавано, докато душата изследва тайнствата на Амунет. Тук тялото символизира още личността и цялата сфера на личния живот, които трябва да бъдат отхвърлени и забравени; също така и личното его, което трябва да умре или да бъде погребано, за да може от неговото семе да се роди Вселенският Аз.



Олтарът, който авторът описва като съставен от четирите елемента, има триъгълна форма. От това обстоятелство се получават две свещени числа: квадрат (4) плюс триъгълник (3) прави 7; а четирите елемента на олтара, умножени по триъгълника, прави 12. Това разкрива устройството на света. Природата е триъгълна подредба на четири елемента; а божественият свят, на който зодиакът е подходящ символ, се състои от тези елементи, умножени по три, или в техните три първични състояния. Олтарът е човешкото тяло; неговите материални части – квадратът, са подредени в духовен ред – триъгълник. Върху олтара са трите символа от предишното изображение. Те са разположени така, че да образуват триъгълник, и ние трябва да ги разбираме като сол, сяра и живак – тяло, дух и душа.

Във въздуха над олтара е “крукс ансата”, или Анх, символът на зараждането и плодовитостта. Той може да се приеме като меден – метала на Венера и символ на възпроизводителната енергия на душата. Венера е Луцифер на древните, зорницата, носителката на светлината, звездата на самопознанието. Този символ трябва да напомня на мъдреца, че силата на умножаването е обща за вътрешния и външния човек. Както телата поражда тела, така вътрешното тяло – душата, създава архетипите на личността. Посредством алхимията мъдростта съхранява и предава себе си, като за своите присъщи цели прилага същите закони, чрез които формите се запазват и предават в материалния свят.

Цялото изображение е символ на духовното зараждане, мистерията на Мелхизедек, който е своите собствени баща и майка и е над закона. То излага принципа на вечното обновяване на енергията чрез използването на Камъка и говори за силата, която самият Сен Жермен е притежавал, да продължава да съществува век след век с помощта на финия Еликсир, тайната за който била известна само на него и неговите Учители. Първо, трите части на човека – дух, душа и тяло – трябва да бъдат приведени в равновесие, от което се ражда *хомункулус*, Кристалният човек. Този Човек е вечно зараждащо его, способно по свое желание да създава личности, докато самото то остава непроменено и неограничено от тях. Вместо душата да живее в тялото, окована от неговите ограничения, се създава ново състояние: тялото живее в душата. За адепта физическата форма е само инструмент за изразяването на съзнанието, разума и действието – символизирани от *свещта*, *птицата* и *олтара*.

Анализ на текста

Тази част съдържа някои от най-прекрасните символи в целия ръкопис. След като е трансцендентирал четирите елемента, кандидатът навлиза в сферата на висшата причинност. Там той бива обучен във великите кабалистични принципи, посредством които се запазва вселенската цялост. *Дворецът* е светът на архетипите – Платоновият свят на Идеите. Простата геометрична подредба разкрива божествената хармония.

Вратите на архетипния свят се отварят и се появява Йерофантът на Ордена. Той е този, когото наричат Господаря на Скрития дом, Посветителя, Пазителя на ключовете на Тот. Алхимията е религия на огъня, каквато е и зороастризмът. Ето защо магът носи отличителните знаци на Зороастър и говори езика на Огнения пророк. Имената, които Йерофантът дава на *птицата*, *факлата* и *олтара*, са същите като в предишната част.

Заедно с Посветителя кандидатът влиза в огромен храм, чиито 360 колони без съмнение го отъждествяват с вселената. Като тройна причина за материалната сфера вече описаният олтар е поставен в центъра на голямата зала. Йерофантът съобщава на ученика новите наименования, дадени на свещените предмети. *Птицата* се нарича *Амфирча*, предаващо идеята, че майката ще роди подобие, или копие. Това е отпратка към Непорочното зачатие и към Тайната доктрина като майка на адептите. Името на *олтара* е думата за свещеник, но се отнася до Посветителя, тъй като той е този, чрез който ученикът претърпява своето второ, философско раждане – тайнство, което намира своето по-пълно обяснение в името на факлата. Залата се нарича *Небе* (небосвода), но изграждащите го знаци съдържат кабалистичното предупреждение: “Почитай прославата, която предстои.” Триъгълният олтар е Атанор, самоподдържаща се пещ, използвана от алхимиците, но думата може да се раздели на две. Тогава първата част означава безсмъртие, а втората – четирите посоки на небесата.

Осемдесетте и един Трона, разположени в двореца на Небето, всеки на върха на девет стъпала, са от съществена важност. Розенкройцерските тайнства се състояли от девет малки и три големи ритуала или степени – система, която ни води директно към Кабала. От Кетер, Короната на вселената, излизат деветте сефири и от всяка от тях на свой ред излизат още девет. Девет е свещеното число на Човека, а в древната Кабала Адам (АДМ) е численият еквивалент на 1, 4 и 40 – числа, чиито сбор е 9. Символизмът на деветката се разглежда пространно в мистичната литература. Елевсинските тайнства били предавани в девет нощни церемонии, символизиращи месеците на женската бременност. 81 се равнява на 9, а Троновете олицетворяват осемдесетте и един клона на великото Дърво на света. Школите на Малките тайнства имат за модел вселенската хармония и тук виждаме изложена системата на тайното Братство.

Името на голямата зала се повтаря в текста, когато достопочтените членове на школата влизат и заемат местата си. Ученикът получава своето философско име. Нарича се Мъдрият човек, а думите означават: “Да бъде Лицето или Разкриващият Бога.” Тогава деветимата учители на ложата му дават своите дарове. Първият – буца сива пръст, символ на елемента земя; вторият – три цилиндъра от черен камък – трите фази на Луната; третият – объл кристал – Меркурий; четвъртият – гребен от сини пера – Венера; петият – сребърна ваза – Слънцето; шестият – чепка грозде – Марс; седмият – *птица* – Юпитер; осмият – малък *олтар* – Сатурн; и деветият – *факла* – неподвижните звезди. За да разберем значимостта на тези дарове, нека проследим фрагменти от “Животът и учението на Тот Хермес Трисмегист”, отнасящи се за въздигането на душата през деветте сфери и даровете, които тя връща на господарите на всяка от тези сфери – или ограниченията, налагани от законите на физическото съществуване:

“След като низшата природа се е върнала към суровостта (елементите), висшата отново прави усилия да достигне духовния си дом. Тя изкачва седемте Кръга, на които седят Седемте управници, и на всеки от тях връща техните низши способности по следния начин: На първия кръг седи Луната, на която душата връща способността да се увеличава и намалява. На втория кръг седи Меркурий, на когото тя връща машинациите, измамата и лукавството. На третия седи Венера, която получава обратно страстите и похотта. На четвъртия седи Слънцето и на този господар му се връщат амбициите. На петия кръг седи Марс, на който се връщат прибързаността и светската самонадеяност. На шестия седи Юпитер – на него душата връща желанието за натрупване на вещи и богатство. И на седмия кръг седи Сатурн, на Вратата на Хаоса, и на него биват върнати лъжливостта и зловредното заговорничество.

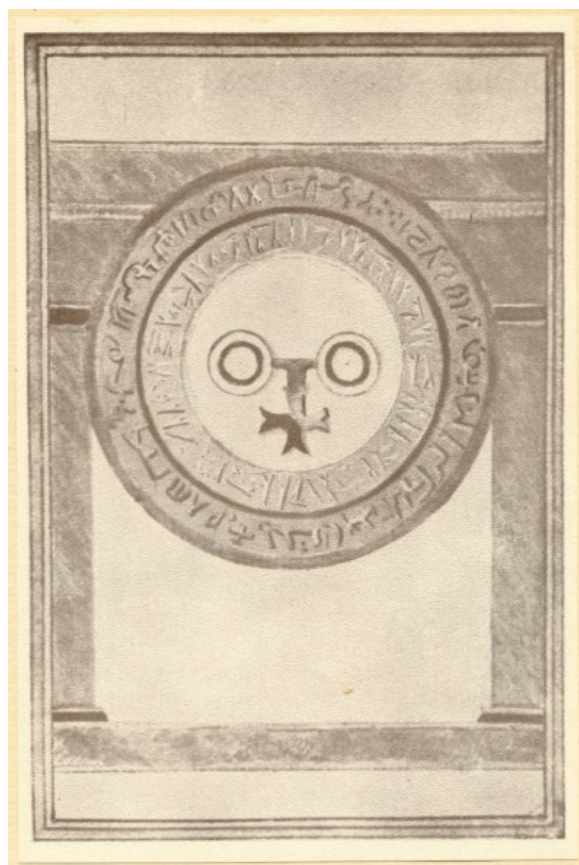
И така, останала без всички натрупвания на седемте кръга, душата стига Осмата сфера, кръга на неподвижните звезди. Тук, освободена от всички илюзии, тя обитава в Светлина и пее във възхвала на Отеца с глас, който само чистите духом могат да разберат.”

Името на буцата сива пръст е свързано с тайнството на духовното раждане; това на трите черни цилиндъра е безкористност; името на облия кристал показва края на епохите, или циклите; на сините пера е Водолей, или Кракът на Великия човек; името на сребърната ваза е раждането на духа; на гроздето – възраждането; на птицата – онези, които живеят в светлината, или истината; на олтара – плодовете на добродетелта, или върховното добро; а името на факлата – “избликването”, египетския ритуал *Поява през деня* – завършекът, деветото тайнство. Това, че факлата действително е символ на сферата на неподвижните звезди и на съответстващите слоеве на човешката душа, се доказва и от споменатия в ръкописа факт, че тя е съставена от искрящи частици.

Овладеяването на деветте части на душата означава завършеност на Малките тайнства и пълния контрол на всички телесни способности, функции и сили. Предстоят трите Големи тайнства, все така символизирани от *птицата*, *факлата* и *светлината*. Малките тайнства са ритуали на самоконтрол и пречистване; Големите са ритуали на съзидание. В девет процеса човекът пречиства себе си, но на малцина се дават ключовете за тройното съзидателно Тайнство: създаване на форма, създаване на мисъл, създаване на съзнание. Преди да напусне залата за посвещаване, кандидатът изпива Водата на живота, нектара на боговете, който според философите символизира кръвта на Логоса, или Слънцето – божествената енергия, поддържаща избраните, която непрестанно тече в Граала на тайнствата. Според гърците боговете не ядат материална храна, а се хранят от изворите на Вечното добро, които бликат наред световите. След като е отпразил тайния жест към адептите, новопосветеният излиза от залата по пътеката отдясно.

Част седма

(Изображение 7, стр. 60)



Ключът към седмата фигура е равновесието, качеството на седмия знак – Везни. Нашият автор ни казва, че централният мотив – два малки кръга и висящ кръст – е свещен печат. Това може да се

разтълкува като небесните сяра и сол – Слънцето и Луната. Този висящ кръст е Лапис Философорум, съставен от възродените елементи: *сол* (земя), *сяра* (огън), *живак* (въздух) и *Азот* (изписва се Azoth и няма нищо общо с елемента азот, а се е смятало от алхимиците за Универсалното лекарство, Универсалният разтворител – бел.прев.) – етера (водата на мъдреците). Слънцето и Луната са бащата и майката на Философския камък. Те символизируют небето и земята, от които се заражда кръстът – човекът, рожба на двете безсмъртни сили – дух и материя. Кръстът носи значението и на равновесието на човека, увиснал между произхода и съдбата си. Подредбата на фигурите изобразява адепта, в когото е извършен съюзът на всички противоположности. Посветеният е надареният с разум андрогин.

Централната част на символа заобикалят два кръга с фигури. Вътрешният е съставен от клинообразни знаци; външният – от йероглифи, взети от няколко древни езика, подредени напълно произволно и невъзможни за разшифроване без оригиналния код. Разтълкуването на клинообразния текст трябва да стане чрез откриването на староеврейските еквиваленти на тези знаци. Текстът очевидно е пророчески и при първоначалния прочит може да бъде свързан с космичната промяна, възникваща при нарушаването на божествения Баланс. В действителност обаче става дума за промените, които трябва да се извършат в душата на Посветения. И така, съдържанието на вътрешния материал, който вероятно продължава от външния кръг с йероглифния текст, е следното:

“И е издишването на Вечността. Знай това място (знак или символ, вероятно зодиакално съзвездие) като края (на епохите). Кракът (Водолей, може би става дума за Епохата на Водолея) е началото на разрушението.” В зодиакалния цикъл на адептството Водолей е символ на окончателното разпадане на личността, след което остават само Риби, Нирвана.

В текста Сен Жермен описва и секира, която липсва на илюстрацията. Това е инструментът на разделението и отлично би подходил на тълкуването на картината. Цялата тази фигура виси между две колони от зелен мрамор. Възможно е това да са Яхин и Боаз на франкмасонството. (Яхин и Боаз са наименованията на колоните в масонския храм; в Библията – колоните в Йерусалимския храм – бел.прев.) Учениците на Кабала ще запомнят третата колона, обединила тези две, която като великия печат на това изображение символизира адепта, чийто усъвършенствен характер обединявал мъдрост и зараждане – закона и пророците.

Анализ на текста

Посветеният отново възприема качествата на алхимичната субстанция, от която трябва да бъде приготвен Универсалният камък. Цялата част е посветена на процеси на пречистване, състоящи се от три бани. В резултат от първата баня водата в стоманения съд потъмнява от нечистотиите, отдадени от философското *вещество*. Във втората елементите на Камъка се насищат с тайнствена червеникава течност с изключително разяждащо въздействие. В третата баня корозивният принцип е отмит. Тези три процеса, чието извършване изисква шестнадесет дни, напълно пречистват веществото, което преминава към своя следващ етап на усилване.

От мистична гледна точка пълният с кристално чиста вода съд е легенът за пречистване, поставен в двора на староеврейския храм. Първосвещениците, служещи на Господа, трябвало първо да се измият с водата от легена, преди да започнат изпълнението на своите свещени задължения. Церемонията на кръщението е само външен символ на вътрешната истина. Абсолютната причина на всички неща в своето безличностно и напълно разсеяно състояние била считана за океан, изпълващ цялото пространство. Шамаим, божествената огнена вода – избликът на Словото Божие – се спуска от Божественото присъствие. Разделяйки се по средата на пътя на дух и материя, той се превръща в слънчев огън и лунна вода. Този Шамаим бил познат на алхимиците като Универсалния живак и се нарича Азот (Азотх – бел.снеж.), неизмеримият Дух на живота. Тази духовна, огнена, първична вода минава през Еден (което на иврит означава “пара”) и се излива в четири главни реки – елементите, които са състоянията на Универсалния живак. Това е пропиващата вода, с която биват кръщавани праведните. Именно чрез тази вода – Универсалния живак, разтворителя на мъдреците – се дава духовното кръщение. Онзи, който се потопи в нея, тоест приеме в себе си божествения Шамаим, се измива и пречиства. Шамаим съдържа в себе си двойното кръщение. Неговата лунна сила кръщава с вода –

кръщението, дадено от Йоан Кръстителя; но неговият слънчев принцип кръщава с огън – месианското кръщение.

Издигнати до това апотеозно състояние, Посветените в древните Тайнства получавали божественото кръщение. Те се потапяли в Бог и чрез това потапяне се измивали от черното петно на първородния грях, който според Мохамед съществува в сърцето на всеки смъртен. Шамаим на алхимиците е Сияйното море на будистите, безбрежния океан на Нирвана, водата на космоса, вечно озарена от Бог.

Сребърната секира със синя дръжка, се нарича *унищожителя*; но преводът е: “Възпей с пълен глас.” Секирата е древният символ на Посветените строители, “дървосекачите”. Тя е и символ на разделяне и е подходящо олицетворение на процеса на отделяне посредством пречистване.

Знакът Везни, управляващ процесите от седмата част на философското тайнство, отделя низшото от висшето полукълбо на зодиака. Тя е и древният знак на Пасха, празник, който отбелязвал преминаването на живота от материално към нематериално състояние посредством алхимичното кръщение. Грубите частици на душата са отмити и животът се подготвя за надвеществено съществуване.

Част осма

(Изображение 8, стр. 62)



В небето ярко свети философското слънце, а в него – лицето на Логоса. Лъчите му са скрити от същите онези облаци, които трябва винаги да забуват Божествената светлина от очите на непосветените. Сега лъвът е с корона, която има седем лъча, символизиращи седемте енергии на волята. Това вече не е деспотичният лъв от предишната илюстрация. Амбицията е трансформирана в аспирация; а импулсът, който, когато не е възроден, подмамва хората към временно разрушение, сега е силата, даряваща смелост в духовните начинания.

Чепката грозде символизира озарението. Една интересна творба върху алхимията твърди, че гроздето има особен афинитет към златото и когато лозя се засадят на места, където има много злато, корените на лозата абсорбират миниатюрните частици на този благороден метал и ги разпространяват по

стъблото, листата и плода. В алхимията златото е символ на Върховния принцип. Назаретянинът е сравнявал Своите ученици и Себе си с лоза и плодовете ѝ. Чепката грозде е подходящ символ за школата на adeptите, тъй като Посветените израстват заедно на една и съща клонка. По деликатен начин се прави и алузия с кръвта, която носи в себе си златните частици на слънцето. Лъвът и гроздето отново излагат древната формула на мъдрост и зараждане.

Таблата със знаци от двете страни на мангала съдържат фрагменти от текстове на древни ритуали и тайнства. Надписът отдясно гласи: “Запали светлина в уреченото време – седмия час на зазоряване.” Следва смътно загатване за появата на пет по пладне и завършва с предупреждението: “Танц в кръг и пророчество.”

Таблото отляво също описва церемония: “Отдава се почит на Даващия живот.” Посветеният се съветва да жертва своята Ка, или душа. Появява се числото q и символът на ковчегата, в който кандидатите биват погребани в тайнството. Тогава се появява пълното лице на слънцето като символ на възкресението. Споменава се небесната порта и въздигането на Ка. С помощта на египетската метафизика разшифроването на тези символи не е трудно. Числото се отнася до деветте Малки тайнства, свързани с кутията, или ковчегата – тялото. Лицето на слънцето е възкресението, а цялото табло разкрива преминаването на душата (Ка) през невидимите светове, както то е изложено в символизма на Ритуалите на пирамидите. Съвсем подходящо то е използвано в осмата част на ръкописа, тъй като осмият знак от зодиака е Скорпион и в известен смисъл именно тук първосвещеникът трябва да освободи Ка на своя ученик в Амунет.

Анализ на текста

Осмата част от ръкописа е посветена главно на разбирането тайнството на алхимичната *сол*. За това алхимично тайнство Елифас Леви пише: “Отделянето на финото от грубото *** значи да се освободи душата от предубежденията и от всички пороци, което се постига с използването на Философската сол, тоест Мъдростта; на живака, тоест на личното умение и усърдие; и накрая, на сярата, символизираща жизнената енергия и огъня на волята. Чрез тях сме способни да превърнем в духовно злато дори най-малко скъпоценните неща, като отпадъците на земята.” Солта на мъдреците е мъдростта, добита чрез опита, защото опитът е солта на земността, на физическото състояние, и мъдрецът е солта на земята. В този ръкопис солта се нарича “първата сред възродените”. Когато Посветеният се натрива целият със сол, това означава, че превръща мъдростта в част от себе си. Солта е средство за консервиране на телата, както мъдростта е средство за съхраняване на душите. Разложението не може да засегне онзи, който е открил солта на мъдрите.

Като изоставя кръглото помещение и купчината бяла искряща сол, Посветеният приближава брега на мрачно езеро и вижда в далечината мост, наречен *силният*, който трябва да бъде покорен. Терминът означава и отражател или сянка, увиснала над езерото, и подсказва за Моста на дъгата, Бифрост в скандинавската митология – мостът, водещ от земята към Асгард, рая, където живеят дванадесетте Аса, Йерофантите на света.

Осмият знак от зодиака е Скорпион, подходящо представен тук от тъмните и мрачни води. Този знак се ползвал с особена почит от страна на розенкройцерите, които изпълнявали някои от ритуалите си само когато слънцето се намира в това съзвездие. С голяма мъка Посветеният си пробива път през тресавището на Скорпион, за да стигне великия храм на Стрелец, възправил се пред погледа му.

Част девета

(Изображение 9, стр. 66)



Тъй като тази част символизира Стрелец, няма по-удачно място за появата на фигурата на коня. Троянският кон, скрил в тялото си армията войнствени гърци, олицетворява окултната сила на това съзвездие, благодарение на която троянците (материалният свят), които се сражавали да защитят Елена (лунния принцип), най-после били победени. В астрологията деветият дом, отговарящ на Стрелец, е домът на свещеническото съсловие, на духовенството, или Тайнствата. Така кухият кон, пълен с хора, е храмът с неговите адепти.

Тук този символизъм е използван по необичаен начин. От коня пада труп. Физическото тяло не може да отиде отвъд деветата степен, затова то трябва да бъде отхвърлено. Формата не може да продължи – физическото тяло, трупът, е изхвърлено от храма.

Арабският текст най-отгоре гласи: “Това, което е скрито, ще бъде показано”, или “скритите неща (греховете) трябва да бъдат изложени.” Клиновидните знаци съдържат следната легенда: “Вратата на края (завършване, приключване), когато Кракът или Водният човек се завърти в кръга (равноденствието във Водолей).” Надписът върху наподобяващото кутия гласи: “Малцината избрани – колко са те? Четиридесет, които в братска обич се събират в четирите посоки, и Птицата. Тук долу (в света на смъртните) да бъде проведено (събрание), докато на негово място настъпи в четвъртата посока (Водолей).” Големите букви MB се отнасят до алхимичния процес, чрез който се постига усмирението и унищожението на тялото. Украсените с цветни мотиви букви са думи, които трябва да бъдат завършени с добавянето на още букви. Когато това бъде направено, изречението гласи: “Стреми се към всемогъщия Господ, който е пазителят на Дървото на живота.” В долната половина на изображението облечен в червена роба мъж се опитва да съживи трупа. Това е *огънят* (или желязото) в своя опит да съживи *пепелта*, алхимичен символ.

Анализ на текста

В деветата стъпка от ритуала Посветеният се изправя пред последния голям враг – смъртта, която трябва да бъде изживяна, разбрана и победена. В мрака на голямата зала с абаносови стени той различава странния Троянски кон. Тук има *гниене*, край на невежеството и вратата на живота. Посветеният прекарва девет дни в съзерцание на това тайнство и се кани да вземе малко от купчината разлагащо се *вещество* в ъгъла, когато невидим глас го предупреждава, че моментът все още не е настъпил.

В Стрелец, деветия знак от зодиака, теорията на философията достига своето съвършенство, тъй като докато светът е създаден за шест дни, Изкуството е завършено за девет. Хермес пише следното: “Това умножаване (уголемяването на Философския камък) обаче не може да бъде извършвано *ad infinitum* (до безкрайност – бел.прев.), а достига завършеност в деветото завъртане; защото след като този разтвор е преминал през девет завъртания, той не може да бъде подсилен повече, тъй като не позволява по-нататъшно отделяне.” След теорията идва практиката, след изпълнението – употребата. Осъзнал, че вече притежава способността да насища материята, адептът иска да експериментира с черната разлагаща се пръст в деветата зала, но бива спрял. Все още му остава да получи трите Големи ключа, защото силата да преобразува е непълна, докато духовното озарение не разкрие съответните *цели*, които адептът трябва да изпълни.

След като напуска дома на разложението, Посветеният забелязва, че робата му е сменила цвета си и най-после е станала прекрасно зелена. Това е директна алюзия към алхимичната формула. Разбираме, че в процеса на усвояване алхимичната субстанция променя цвета си, което е било причина да я нарекат паун заради преливането на цветовете ѝ в един от периодите на усвояване. Различните цветове на облеклото в йерархията при древните свещеници са символизирали етапите на духовно развитие. Според същия закон в подготовката на Камъка на мъдреца основната субстанция минава през философски спектър, възприемайки един цвят след друг в зависимост от целта, която работещият иска да постигне.

Трите тайнствени думи, с които завършва тази част, придават на последното изречение следния смисъл: “Името на залата е разложение. Името на първото езеро е началото на разложението, а името на второто езеро е край на разложението.” Когато се свържат, трите зашифровани думи дават значението: “Разложението е началото на разрухата и разложението е последвано от смъртта.” При усъвършенстването на Камъка на мъдреца било открито, че е невъзможно да се обединят отделните елементи в нови фундаментални модели, ако всеки от тях не бъде редуциран до своето най-просто и оригинално състояние. Тази редукция, или унищожаването на личността на елементите, е философското *разложение*, което, предизвикано от *Изкуството*, унищожаване всички явни различия в алхимичните материали и прави възможно съвършеното смесване на техните принципи, за да завърши със създаването на божествения Камък. В мистично отношение философската смърт е разрушението на различните аспекти на личността, така че от душата и нейните разширения (божествените елементи) да се оформи Диамантената душа на кръста с розата.

Част десета

(Изображение 10, стр. 70)



Облечен в зелена дреха, поръбена в златисто, и с копие в ръка, сред облаци от пара един човек излиза от отворен саркофаг. Над него виси златна корона от светлина. Цялостното изображение символизира ежегодното прераждане на слънцето в десетия зодиакален знак – зимното слънцестоене в Козирог. Като десетия месец от философската година този йероглиф излага първото от трите Големи тайнства, управлявани от съзвездията Козирог, Водолей и Риби.

Картината изобразява финалната победа на одухотворената душа над ограниченията на телесната гробница. Зелената дреха показва, че адептът е облечен в своята озарена душа, която е под управлението на Венера. Табелката на гърдите съдържа тайнствени букви, които означават *ЖИВОТ*. Посветеният е постигнал безсмъртие. За него гробът ще остане завинаги празен. Той е станал един от малката група просветлени, “които смъртта е забравила”.

Арабските знаци върху капака на ковчега предупреждават Избания, че трябва да се възползва от неотбелязано тайнство, “когато шестият знак или епоха ще е дъхът”. Тези думи очевидно се отнасят до части от ритуал. Това, което трябва да бъде използвано, е “главната тайна на алхимията”. В една от ранните розенкройцерски книги се описва любопитна практика на Братята, според която те периодично се оттегляли в своите стъклени яйца, където почивали в продължение на няколко години, а след това счупвали стените и отново излизали. Тази алегория на свой ред наемква за периодичното оттегляне на Тайнствата от обществото и повторната им поява, “след като е изминало известно време”. Надписът ни кара да заключим, че периодите, в които тайното Братство излиза наяве, се определят от астрономическите цикли на зодиака. От символите можем да прочетем: “Когато шестият знак е даващият живот, аз ще се явя.”

Йероглифите на горното табло описват философското възкресение. Смисълът им е: “Да бъде освободен с вик на радост, когато Светият дух се спусне и се излее.” Споменава се и за кръвно съглашение с Единния във времето на четвъртата четвърт, тоест Водния човек с Лицето (Водолей).

Анализ на текста

Смъртта е последвана от възкресение. Човекът трябва да умре много пъти, за да постигне накрая безсмъртие. Пеперудата, украсяваща дверите на алабастровия дворец, ясно посочва, че десетата инициация е свързана с тайнството на прераждането. Трите стадия, през които минава пеперудата в своето развитие, съответстват на трите степени в Школата на тайнствата, смятани за довеждащи до край разгръщането на човека, давайки му символични крила, с които той да се устреми високо в небето. Невъзроденият човек, завладян от невежество и безпомощност, е олицетворен от стадия между яйце и ларва; ученикът, който търси истината и живее в медитация – от втория стадий на преминаване от ларва към какавида, когато насекомото влиза в своя пашкул (гробницата на Тайнствата); третият стадий от какавида към имаго (когато се появява напълно завършената пеперуда) символизира развитата и озарена душа на Посветения, който излиза от гробницата на своята низша природа. Тройното тайнство на пеперудата се внушава и от тройната колонада, разделена от пътечки и коридори.

Загадъчното име на залата показва, че тя символизира жизнения цикъл, а също и сферата на възмездието. В превод то гласи: “При изблика на Всемогъщия (преследвачите или противниците) ще бъдат затворени и победени.” В своя “Опус” фон Велинг описва как разбунтувалите се ангели – елементалните духове – били заключени в мрачните елементи на материалната вселена като наказание за непокорството им. Ето че алхимията е изкуството на пречистване на тези бунтари и възстановяването на тяхното първоначално божествено състояние.

Част единадесета

(Изображение 11, стр. 72)



Както десетата илюстрация символизира окончателното освобождение на Божествения човек от неговите физически ограничения, така единадесетата разкрива опита на интелекта да се откъсне от оковите на животинската душа. Могъщият човек с метален колан и шлем, обкичен с пера, е демиургът, или регентът на физическия свят, управителят на сетивата и желанията. Той се опитва да окове одухотворения интелект към скалата на невежеството. Красивият младеж, който държи вестителския жезъл, е философизираният интелект. Съвършеното овладяване на мисълта, което прави ума слуга на духовния аз, е единадесетата стъпка от древния ритуал.

Цялата вселена на явленията, с която неопитът се е борил в хода на своите единадесет необикновени и трудни приключения, е олицетворена от човека с червените пера на главата. Тук светът прави своето последно усилие да задържи измъкващия се свръхчовек. Усилието е напразно. На земята не са изковани вериги, които могат да възпрат или заробят Философския живак. От текста научаваме, че в алхимичния процес това фино вещество може да проникне в железен съд (воина) – или в стъкло или порцелан – и да излезе въпреки всички опити да се улови неговата квинтесенция.

Единадесетата фигура съдържа многобройни удивителни йероглифи. Сред знаците върху щита има кръстосани коса и скиптер – символи на смъртта и възкресението, или тленността и върховната власт. Има и острие на секира, знакът на дървосекача, строителя или геометрика. По-малките йероглифи означават *яйце* и *пещера*, а лунният сърп може би символизира или лунна фаза, или врата. Тези символи несъмнено се отнасят до стъпките от драмата на посвещаването.

Думите на най-горното табло може да се преведат като: “Да бъде знакът на Крака с Вечност, да се излива и да възвестява разрушението.” Очевидно пророческа мисъл, отнасяща се за унищожението на нечестивото в знака на Водолея, съзвездието, което управлява единадесетата част от Делото.

Надписът под фигурите е чисто мистичен: “Определено е, че злото ще бъде потушено в шестия портал.” В своя духовен цикъл на възраждане душата преминава от низшото във висшето полукълбо на зодиака в края на шестия знак, Дева, или Девицата. Тази девица е майката на месите. Както физическото зараждане започва с Овен, така зараждането на мъдрите започва с Майката (Тайнствата), от която те са родени във висшето полукълбо. Старият ред не може да продължи отвъд шестата порта, тъй като седмата е тази на новия човек, или повторното раждане – тайнство, за което се загатва в надписа.

Анализ на текста

На излизане от двореца на възкресението Посветеният вижда пред него да прехвърква тайнствената птица *Амфирча*, която този път освен своите криле се е сдобила и с криле на пеперуда. Кабалистичното значение на името на птицата е: “Майка ще роди подобие.” Интелектуалната енергия на херметическия ибис е доведена до съвършенство от душевната сила, символизирана от прозирните криле на пеперудата. Апулей създаде мита за Психея като средство да разкрие херметическия съюз на разума с усъвършенстваната душа. Това е второто Голямо тайнство – постигането на философския андрогин, в който мъжкият принцип и женският принцип на мъдростта – символизирани от ибиса и пеперудата – се сливат в едно създание.

Посветеният получава нареждане да хване и забодне символичната птица. В продължение на девет дни (степени) адептът преследва птицата, която накрая принуждава да влезе в кулата, наречена гниене. Символизъмът продължава, облечен в алхимични термини. Кулата е съдът за по-нататъшно усвояване, през което елементите на Камъка трябва да минат преди да постигнат пълно съвършенство. Посветеният прокара стоманен гвоздей през крилето на птицата. Наименованието на гвоздеа е напомняне, че адептът трябва да побърза и да завърши задачата. И така птицата е разпната на колелото, както е бил разпнат Иксион. Името на чука означава поява и проявление, загатващо за силата на волята, с която това финално действие трябва да бъде извършено.

На алхимично ниво веществото, символизирано от птицата, започва да блести в ретортата. Светещото качество дава да се разбере, че душевната сила на Камъка започва да свети победоносно и усилените действия на алхимика са на път да бъдат възнаградени.

Посветеният си тръгва. Изпълнил единадесетото Тайнство и така закрепил силата на птицата душа, че тя да не може да го напусне, той излиза между две големи колони и още веднъж се оказва в Залата на мъдростта.

Част дванадесета

(Фигура 12, стр. 76)



Пътешествието на адепта най-после е завършило. В небето грее ярко философското слънце – триъгълник, ограден от кръг и квадрат, символизиращи съюза на проявените в многообразни форми елементи на природата в една божествено сияйна сила. Женската фигура е Изидата, чието тяло вече не е прикрито с черната дреха от второто изображение. Тя е Природата. С едната ръка тя сочи нагоре към Божествената светлина – нейния Източник, докато с другата държи три сфери, символизиращи съвършенството на Изкуството, върховната херметическа алхимия. Сферите съдържат трите части на Философския камък, свързани една с друга посредством златни обръчи.

“Едрият силен мъж” е самият Посветен. През пролуките на златистите му доспехи се показва синята дреха, неговият звезден плащ. В ръката си той държи бял жезъл, украсен с магически знаци. Това са отличителните белези на неговия ранг, жезълът на адепта.

Време е за дванадесетата, последна стъпка от посвещаването. Короната, която допреди това стоеше високо в небесата, сега е върху шлема на Посветения. Изидата отскача във въздуха, издигайки със себе си новия Майстор. Природата, която безжалостно унищожава невежите, благосклонно служи на мъдрите. Воден от самата Природа и издигнат от нея над земното състояние, Мъдрият се възкачва в присъствието на тримата Майстори на Вселенската ложа, чието сияйно слънце грее в небето.

В дванадесетия знак, Риби, се постига Нирвана, Камъкът е проектиран, тайните на Природата са разкрити и Посветеният се устремява нагоре с победоносното изявление на Майсторите: “Consummatum Est”.

Анализ на текста

Сега Посветеният отново се идентифицира с алхимичното вещество и влиза в кристална реторта, положена върху пещ от пясък, който я поддържа постоянно приятно топла. Името на залата е “Място, където се процеждат капки.” Съдът, който я крепи, е “пустинята на пламтящия огън” или “агентът, който кара капките да изчезват”. От дъното на стъклената реторта постоянно се надигат пари. Адептът също се издига и след 36 дни достига горната част на сферата. Топлината намалява и той слиза, откривайки, че

дрехата му е сменила цвета си от зелен на яркочервен. “Ако бъде преварен за определено време, разтворът в алхимичната реторта ще се превърне в червен еликсир, наречен Универсалното лекарство. Той прилича на огнена вода и свети в тъмното.” (Хермес, The True Way of Nature)

Самият адепт сега е Универсалното лекарство. Той е самата субстанция, която лекува народите. Пурпурната му дреха е одеждата на Червения еликсир. Той е станал Рубиненият диамант. След като разглежда картина с йероглифи и чрез тях довежда до съвършенство своето обучение, новият майстор на Великото дело отново се озовава в Залата на тронове в Дома на мъдреца.

Той вижда *птицата*, *олтара* и *факлата* слети в едно духовно тяло. Небето, земята и човекът са обединени от неразривните връзки на херметическата мъдрост. Проекцията на Камъка е последното изпробване на завършеността на Делото. Адептът удря златното слънце, разбивайки го на късчета. В ролята си на Рубинен диамант Посветеният докосва всяко от тях и те също се превръщат в слънца, великолепни в блясъка си като предишното. Тук слънцето символизира зародиша на Универсалното злато, или божествеността, присъща на всички природи. То бива разбито на парченца в съответствие с бакхическата традиция, според която слънчевата енергия е разпръсната из цялата природа. Тогава философът докосва късчетата и всяко едно става съвършено. Алхимикът е майстор в своето Изкуство и с помощта на Камъка освобождава и довежда до съвършенство късчетата божественост, заключени във всяко тленно тяло.

Върховният съдия на всички дела постановява, че адептът е постигнал възраждането и Делото е съвършено. Рожбите на светлината – неговите братя, Посветените – бързат да го поздравят. Портите на Универсалния живот са отворени, булото повдигнато. Сега адептът е *епонн* – този, който вижда ясно. Елементалните духове, които символизират ограниченията на тялото, признават надмощието на вътрешните принципи. Философското раждане е завършено. Епохите потвърждават появата на новия Майстор.